

escola

nº 52 - abril 2011

REVISTA DEL COL·LEGI "SANT ALFONS" DE FELANITX
COOPERATIVA D'ENSENYAMENT "ES LLEDONER"

Som
Cooperativa!

SUMARI

Notícies de l'escola	4
Sa Tanqueta: Ha arribat la primavera.	14
El sentit del respecte i l'amistat	
Joan Garí Monserrat	16
Els nostres nins i nines també fan Bàsquet . . .	18
L'educació: valor de riquesa i de futur	
Jacqueline Cardell Calafat	20
Educació Infantil:	
Ajudam als petitons	24
Les sortides de l'escoleta	26
Arriba el Rei Carnestoltes	27
Educació Primària:	
Treballam l'expressió escrita (1r)	28
Com celebraven el carnaval els padrins (2n) . .	30
Taller d'escriptura (3r i 4t)	32
eTwinning (5è i 6è)	36
Educació Secundària:	
Dues històries	40
Viatge a la Vall de Núria	42
Ens divertim aprenent matemàtiques.	46
Un home, un arbre	48
Dept. Atenció a la diversitat	
Audició i escola	51
Magisdèries	
Antònia Maria Mestre Salom	54
Blocaires	
Llegir? Obligatòriament?	57
Seguretat i educació	
Jerònima Muñoz Pomar	58
Arxiu fotogràfic	60

COOPERATIVA D'ENSENYAMENT
ES LLEDONER

EDITORIAL

*Recordes com ens duïen
aquelles mans les roses
de sant Jordi, la vella
claror d'abril? Plovia...*
Salvador Espriu

Arriba el temps de matar dracs, de polir les espines i de treure les roses al sol per olorar-nos la vida. És hora de reinventar els colors, de fer teringues de pètals trapassers que s'hauran de perseguir entre milers de línies ordenades dintre dels llibres.

El cavaller victoriós ja és aquí sense retard, amb l'abril espantat de renovada vida. La princesa temerosa ja no té por de la mandíbula de la bèstia. Mentre trenquen els verds damunt la terra, sospira mirant l'horitzó per veure con lluu el seu arnès, com romp l'ordre de les hores i li porta la rosa del torneig vençut.

L'escola se n'omple de l'espera: Sant Jordi cavalca premiat de primavera. I les aules són roses, són llibres, són fues, colors, versos, poemes...

La llegenda retorna a la vida. I La vida se'n alegra.

Edició: Cooperativa d'Ensenyament "Es Lledoner"
Direcció: Antoni Vicens Massot
Coordinació: Jerònima Muñoz Pomar
Disseny i maquetació: Jaume Obrador Vaquer, Mª Antònia Vaquer Maimó
Assessoria lingüística: Antoni Maimó Oliver
Col·laboren: tots els professors i alumnes del col·legi
Impressió: Impremta LLOPIS

ES LLEDONER PARTICIPA EN EL II CONCERT DE MÚSICA DE LES ESCOLES COOPERATIVES.

En la seva segona edició, el Concert de Música que organitza la Sectorial d'ensenyament de la Unió de Cooperatives de Treball Associat de les Illes Balears (UCTAIB) va reunir al Conservatori Superior de Música i Dansa de Palma a quasi dos-cents alumnes de les escoles cooperatives de Es Lledoner (Felanitx), Mata de Jonc, Aula Balear, Es Liceu, CIDE, Gorg Blau (Palma) i Arts i Sons (Porreres) el passat disset dia 18 de desembre.

Cada grup d'escoles amb alumnes de totes les edats participà amb una o dues peces musicals, bé cantades o bé interpretades a partir de petits grups instrumentals i tocaren peces molt variades: des de cançons tradicionals nadalenques fins als arranjaments fets expressament per a l'ocasió. Els alumnes de secundària del col·legi Sant Alfons (Es Lledoner), dirigits per Francesca Adrover Tirado, posaren en escena una versió instrumental de *Res no és mesquí*, basada en la música de Joan Manel Serrat, i recitaren el poema de J.V. Foix *Ho sap tothom i és profecia* amb un fons musical de *Paraules d'amor*, també del mateix cantautor.

La recaptació de les entrades anà

directament destinada a un projecte solidari, com és ara, l'associació DEBRA que dóna suport als afectats per l'anomenada *Síndrome de Pell de Papallona* i a les seves famílies. El president de la Unió de Cooperatives, Antoni Vicens Massot, entregà a una representant de l'associació i mare d'un fill afectat per aquesta malaltia un xec de 2,500 € de la recaptació.

Amb una iniciativa d'aquestes característiques les escoles cooperatives contribueixen, una vegada més, a convertir la solidaritat en una acció efectiva, estableixen un model d'actuació conjunta basat en l'estratègia de la intercooperació i que promou objectius comuns en les diferents comunitats escolars implicades i, el que és més important, aposten per un model d'escola que cerca l'equitat de les persones i l'ajuda als més desfavorits. Un petit gest es converteix d'aquesta manera en una gran gesta.

Neus Albis, presentadora de televisió, va esser l'encarregada de portar el fil de les presentacions en aquesta festa musical. Cal dir, també, que l'acte fou patrocinat per la Conselleria d'Educació i Cultura i per l'entitat Sa Nostra Solidària.

II JORNADES DE LES COOPERATIVES D'ENSENYAMENT. INNOVACIÓ EDUCATIVA.

El passat dia 18 de març a l'edifici Gaspar Melchor de Jovellanos del campus de la UIB es varen realitzar les **II Jornades de les Cooperatives d'ensenyament**, organitzades per la Sectorial d'ensenyament de la UCTAIB i l'ICE de la Universitat de les Illes Balears. Varen esser cinc hores de ponències centrades en la Innovació educativa directament relacionada amb les escoles cooperatives.

L'acte d'obertura d'aquestes jornades anà a cura d'Enric Pozo (president de la sectorial d'ensenyament de la UCTAIB) i de Josep Lluís Oliver, degà de la Facultat d'Educació de la UIB. Oliver destacà la importància de la innovació educativa dintre del món de les cooperatives d'ensenyament i de l'avantatge que suposa per als alumnes poder formar-se en l'àmbit cooperatiu. Per la seva part, Enric Pozo va posar èmfasi en el cooperativisme com a l'alternativa dintre de l'àmbit educatiu, passant llavors a explicar les característiques d'aquestes escoles que acullen a més de 9,000 alumnes arreu de les Illes.

Quant a les ponències, encetaren les Jornades Jaume Obrador i Pere Negre, professors de les escoles cooperatives Es Lledoner i Es Liceu respectivament, i membres d'*Infocoop* (grup de coordinació informàtica de les escoles cooperatives) amb la xerrada titulada: *Innovació Educativa: Projecte Wii-Pissarres a les aules*. Jaume Obrador va explicar els orígens d'Infocoop com a grup intercooperatiu, exposant les necessitats que motivaren la seva creació, les seves principals actuacions dirigides a aprofitar els màxims recursos amb les mínimes despeses, tot això sota un context d'aula digital que està transformant

la fesomia de les escoles. A continuació, Pere Negre presentà un projecte conjunt que just ara serà implantat: unes *wii-Pissarres*. A partir d'un projector, un comandament de Wii i un punter òptic, Pere Negre va fer una demostració de com amb una inversió mínima es pot aconseguir tenir una pissarra digital.

Carlos Sierra Sosa, president d'UECOE va presentar la seva ponència a continuació, titulada *Les cooperatives d'ensenyament a l'estat espanyol*. Començà explicant els orígens de les cooperatives d'ensenyament durant els anys 60/70 i les motivacions socials que afavoriren la seva aparició. Establert el context històric, fa fer una revisió als aspectes legislatius que fan referència al món de l'ensenyament cooperatiu i de les expectatives dipositades envers la LOE quant a la consideració d'aquest tipus d'escoles. Acabà la seva exposició fent referència al l'escuela cooperativa del segle XXI, la introducció de les TIC a l'aula i els nous perfils de professorat que exigirà aquesta transformació, entre moltes altres.

Amb el títol *Aportaciones de la Neurociencia a la Mejora de la Educación*, el doctor Tomàs Ortiz Alonso, catedràtic de Psiquiatria i Psicologia Mèdica de la Universitat Complutense de Madrid va fer una relació dels factors externs que influeixen en l'aprenentatge dels infants i els adolescents, després de fer-ne una presentació científica dels efectes que produeix el context d'una persona en l'estimulació física de les diferents àrees cerebrals. Llavors, va presentar un decàleg de bones pràctiques que convidava a tenir en compte per tal d'aconseguir l'aprofitament i l'estimulació de les capacitats de cada persona.

TANCAMENT DE LA LUDOTECA

Coincidint amb la fi del mes de desembre, l'ajuntament de Felanitx va decidir unilateralment tancar la ludoteca pública *Es Lledoner* no renovant el conveni de col·laboració signat amb la cooperativa Es Lledoner per a la seva gestió. Els motius que addueixen des de l'ajuntament és l'assistència mínima d'usuaris del servei. Les memòries entregades a l'ajuntament puntualment desmenteixen aquesta afirmació. És una llàstima que projectes tan engrescadors com aquests no tinguin el suport institucional necessari i les famílies quedin desateses.

MÚSICA A L'ESCOLETA

Un grup d'alumnes de secundària interromperen les classes del segon cicle d'educació infantil per oferir un concert de música als menuts .

S'ha de dir que en lloc de mamalletes, els músics foren rebuts amb plors i drames. Ningú no sabia què passava. Però tot d'una, després de les primeres notes, les llàgrimes s'eixugaran una a una. Llavors els ulls i els ditets no els hi bastaven per seguir els compassos. La idea era apropar els instruments als nins i despertar-los l'interès. Després de la presentació de cada un i de mostrar com sonaven, interpretaren dues peces dirigits per Francesca Adrover. Intèrprets i públic sintonitzaren a les mil meravelles!

PROFESSORAT EN PRÀCTIQUES

Durant aquest curs escolar ja hem començat a veure per les aules a professorat que realitza les pràctiques dels seus estudis a la nostra escola.

A l'educació infantil, hem tingut en els cursos de cinquè a Bel Mª Mestre Martín i Llúcia Maimó Vaquer i en els cursos de 6è a Silvia Repiso Gomila. Han estat amb nosaltres sis setmanes.

Quant al cicle de Secundària, enguany per primera vegada hem acollit les pràctiques del *Màster de Formació del Professorat* en l'especialitat de Llengua Catalana. La professora en pràctiques ha estat Isabel Vidal Sureda.

Tant en un cas com en l'altre ha esdevingut una experiència molt positiva tant dins l'aula com a nivell professional.

HA PASSAT UN ÀNGEL

No és el primer pic que les aules de secundària es converteixen en un teatre; concretament les dels cursos de 3r i 4t. Lluís Colom, actor, hi representà la seva obra *Àngel*. La posada en escena és potser allò més impactant: un senyor que recita Shakespeare amb un anglès impecable entra dins l'aula vestit amb una llarga gavardina i portant un capell de lord anglès. Ningú no l'espera i ningú no entén res en un primer moment. Així comença la representació : els alumnes no tenen clar si és un actor, un espontani que ja va bé que interrompi la classe i si han de col·laborar amb tot allò que ell suggereix. A poc a poc fugen les pors i el públic sorprès interacciona ara ja sense complexos. Tot acaba amb un aplaudiment. Són seixanta minuts de màgia que s'efumen amb la fuga de l'àngel. Surt sense avisar, tal i com va entrar. Fi de al funció.

CONCURSANTS DE PRIMERA

Durant el trimestre, els alumnes de primària han portat un ritme frenètic quan a la participació en diferents concursos.

Enguany el Parlament, en col·laboració amb la conselleria d'Educació i Cultura, ha organitzat durant el curs 2010 - 11 el VIIè Concurs de dibuix **Un Parlament per a tots** i el IVè concurs d'ex-

pressió escrita **Valors i Parlament** dirigit als alumnes de 6è de primària de les Balears. El jurat, integrat per representants d'ambdues institucions, decidí que el treball titulat *El Parlament per un bona causa*, de Joan Ferran Bernácer Aznar, alumne de Sant Alfons, obtingués un dels premis categoria Mallorca del concurs de dibuix.

L'acte de lliurament dels premis i la inauguració de l'exposició dels treballs va tenir lloc el passat dia 9

de març al Conservatori Superior de Música i Dansa de les Illes Balears. Hi varen poder assistir, a part de l'interessat, tots els companys de classe.

Un altre concurs: **Sa Rua 2011**. En aquesta ocasió, el concurs és de cartells i l'organitza l'ajuntament de Felanitx. Els alumnes Antoni Oliver Cantallops (5è B) i Mª Àngels Monserrat Monserrat (6è B) obtingueren el segon i quart premi respectivament. Els treballs de tots els par-

ticipants es varen exposar al mes de febrer a la biblioteca municipal.

I tercer concurs! La Penya Barcelonista, organitzadors de la **Caminada Solidària 2011 a Sant Salvador**, va convocar un concurs de dibuix. L'obra guanyadora serà la que presidirà el cartell que publicitarà aquesta caminada. Després de la valoració feta pel jurat va decidí que el guanyador del concurs fos Abdelilah Zaguach (6è B). Bryan José Nicolàs Rodríguez (6è A) quedà seleccionat com a finalista. Els dos alumnes són de Sant Alfons. Cal dir que en aquesta convocatòria hi participaren tots els centres de primària del terme de Felanitx.

UNA RUETA ECOLÒGICA

No us enganeu, que no ens hem perdut per dins cap tanca! I és que el dia de la rueta semblava que tots els fruits i totes les verdures havien decidit canviar els solcs per les voravies. Res més lluny! Enguany, disfressats amb temes relacionats amb l'hort, els alumnes d'infantil i primària ompliren de color el trajecte de sempre, carrers plens de gom a gom que deixaven un espai ben justet per a la comitiva carnavalesca.

Els més petitons de tots se disfressaren de cuquets de mil colors. Els menuts de 3 i 4 anys lliuren la seva disfressa de pebre verd o pebre vermell. Era igual! Els de 5 anys optaren per anar vestits de flors i fulles, a gust de l'interessat. Els alumnes de primer es camuflaren sota un vestit de tomàtiga ben saborosa. Les marietes, vermelles amb ales a punt de prendre el vol, foren representades pels alumnes de segon curs. El carrer quedà

envaït per albergínies quan sortiren els alumnes de tercer.. Els aucells piulaven sense parar: i és que els alumnes de quart tampoc no tingueren competència! Molt enfeïnats amb tantes hortalisses s'estaren els grangers de cinquè. I els espantocells, amb el cos de palla només espantava quatre mosques. I és que els alumnes de sisè portaren la indumentària amb molt de gust i per passar-ho bé.

Cal dir que enguany, com a novetat, els alumnes de secundària varen incorporar-se a la festa fent una comparsa de hippies amb disfresses de collita pròpia.

Això per començar... Per acabar amb la festa, i seguint una tradició de ja fa uns anys, la comitiva fúnebre de l'**enterro de la sardina** anunciava la fi de l'època de les disfresses i la vinguda inevitable de la quaresma. Una comitiva d'alumnes de secundària "acudir" a l'enterrament de la sardina i a fer quatre plorades durant la vetlla. La família de la víctima, desconsolada, passejà amb tota la comitiva pels carrers de Felanitx. Arribats a la plaça Pax, es va fer una missa. Acabada la cerimònia, i amb tota la solemnitat que requeria l'ocasió, fou cremada dins el fogueró i la festa va començar! La gent que va voler va poder torrar i passà així una bona vetllada.

TROBADA D'AUDIOVISUALS

Els alumnes de 3r d'ESO que cursen *Imatge i Expressió* dia 11 de febrer es van desplaçar fins a Porreres per participar a la 12a edició de la *Trobada d'audiovisuals en català a l'ensenyament secundari*, juntament amb altres centres de Mallorca. Allà van poder realitzar diferents tallers relacionats amb el món de l'audiovisual com stop-motion, vídeo musical, publicitat subliminar, etc., a més de relacionar-se amb alumnes d'altres centres amb uns interessos comuns. I per finalitzar la Trobada, entre tots, van gravar un *lipdub* que podreu trobar veure <http://ves.cat/axsD>

L'ESCOLA EN MARXA...

Aquest segon trimestre, més llarg que una quaresma (mai millor dit) la participació en activitats fora de l'aula dels alumnes d'ESO que guarden relació amb el currículum escolar han estat moltes. La majoria d'elles són concursos, la resolució del qual no es coneixerà fins al final de curs.

En primer lloc, els alumnes de tots els cursos que voluntàriament s'han inscrit han participat en el concurs de creació literària **Sambori**, que organitza l'**Obra Cultural Balear**. Els alumnes de quart de secundària, per altra banda, des de l'àrea d'Ètica han participat en un concurs a nivell europeu que s'ano-

mena *Euroscola* i que ha aprofitat la convocatòria d'enguany per treballar l'*Any Internacional del Voluntariat*. Les fases d'aquest concurs s'han duit a terme a través d'Internet íntegrament.

I tornant a les matemàtiques, els alumnes de primer i segon d'ESO han participat a la *V Festa de les Matemàtiques* convocada per l'**Societat Balear de Matemàtiques SBM-XEIX**, amb la col·laboració de la Conselleria d'Educació i Cultura. Es tracta d'una activitat oberta a tots els centres de les Illes, que es celebra per cinquena vegada i que es fonamenta sobre la resolució de problemes. S'organitza en forma de concurs i es desenvolupa en diverses fases. La primera fase ha tingut lloc a la pròpia escola. S'havien de resoldre tres problemes en equips (grups de tres o quatre alumnes). Ja podem dir que el grup format per Maria Monserrat, Carles Solas, Guadalupe Vidal i Philip Hendrik Witt de primer d'ESO A i B ha estat seleccionat per participar a la fase final que se celebrarà els dies 13 i 14 de maig de 2011 a Felanitx. Seguirem informant.

I TRONAREN DE BELL NOU ELS TAMBORS!

Més aprop de Sant Sebastià que no del Dimoni, per Sant Antoni tornaren sentir la tremolor de la terra: la dimoniada Es Lledoner llevà la pols de les màscares i sortí al carrer per encendre el foc de la festa. Tambors, canyes i balladors concentraren un públic expectant al vol-

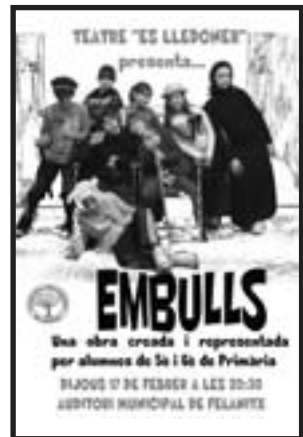
tant del fogueró que cada any organitza l'APA de Sant Alfons (i és que al gener, aquesta caloreta és més que agraïda). L'endemà, el dia de les beneïdes, recobrades les forces, tornaren sortir fent les cabòries assajades durant mesos a les profunditats de l'infern. I ara ja només resta pensar en el proper gener, que si no plou, tornaran treure les banyes. Idò això.

QUE S'OBRI EL TELÓ!

Durant tot l'hivern, el *Taller de Teatre Es Lledoner* ha fet feina amb els seus actors. Prova d'aquesta tasca és que ja comencen les representacions. Els nins de cinquè i sisè interpretaren el passat mes de març l'obra titulada *Embulls*. I per si no bastava, els alumnes de l'optativa de *Taller de Teatre* de segon curs de secundària també s'afegiren al debut. Posaren en escena una obra de creació pròpia que sota el títol *Feina, quina pardalada!* i des d'una perspectiva irònica, i fins i tot una mica dintre de l'absurd, ens divertiren amb diferents esquetxos que feien referència als contextos laborals que qualsevol podria reconèixer. I això només és el començament!

Les dues obres foren dirigides per **Xisco Olivares**. Molta merda!

REDESCOBRIM LES MATEMÀTIQUES: LES PROVES CANGUR

EL nostre centre ha pres part per primera vegada en les proves matemàtiques *Cangur* que es duen a terme arreu de tota Europa. Enguany N'és la XII edició i es va dur a terme dia 17 de març, al pavelló *Miquel Àngel Nadal* de Manacor. Allà ens reunirem quasi 600 alumnes de la comarca.

Les proves es realitzaren de les 9'30 fins a les 11'15 i després l'organització ens donà berenar. De les 11'45 fins a les 12'30 es va dur a terme una gimcana matemàtica. Finalment s'entregaren els premis de la gimcana al millor centre participant (que enguany fou per L'institut de Sineu) i tornàrem cap a la Vila.

Les proves cangur es duen a terme en quatre nivells; els nostres alumnes participaren en els dos primers. Cada nivell consta de 30 preguntes, totes elles amb 5 respostes i només una de correcta.

En el Nivell 1 participaren els alumnes de tercer d'E.S.O. De la

nostra escola els que hi prengueren part foren: Maria Servera, Carles Josep Medina, Lluís Nicolau, Vasył Zynych, Mariona Caldentey, Fernando Vizuete, Margalida Roig i Marta Barceló. Quant al nivell 2, dirigit als alumnes de quart d'ESO hi participaren Sebastià Roig, Júlia Riera, Catalina Sirer, Jaume Roig, Neus Mas, David Ramon i Margalida Monserrat.

La veritat és que aquestes proves són una excusa per fer una trobada de gent interessada en les matemàtiques, des de professors fins alumnes. La competició, tot i ser important, passa a un segon pla.

TEATRE AL CARRER O FLASHMOB INTERCOOPERATIU

Tot celebrant el *Dia Internacional del Teatre*, el dia 25 de març a les 18,00 hores a la plaça Major de Palma 400 alumnes de les cooperatives d'ensenyament del CIDE, Aula Balear, Mata de Jonc i Es Liceu varen començat a ballar a l'uníson una coreografia de la cançó *T'Estimo*, de Lax'n Busto, preparada per el grup intercooperatiu *Teatrecoop*. Els espectadors foren convidats pels propis participants o pels organitzadors a formar part de l'actuació de manera espontània. L'activitat va tenir molt d'èxit i la premsa de Mallorca se'n va fer ressò. Una

vegada més, actes com aquest deixen palès l'interès de les cooperatives d'ensenyament per fomentar l'expressió artística i visual com un dels seus trets d'identitat més importants.

DIFERENTS, PERÒ GERMANS

El darrer divendres del mes de gener l'escola celebra la **Diada de la No Violència i la Pau** des dels diferents cicles educatius. Es tracta de commemorar aquesta data a partir de gestos i activitats simbòliques implicant tot l'alumnat.

Des dels cicles d'educació infantil, es realitzaren tasques d'un caire més lúdic o plàstic. Així, guiats per les mestres, elaboraren un mural entre tots sota el lema *Diferents, però germans*; prepararen i cantaren cançons relacionades amb el tema d'aquesta celebració i dissenyaren unes caretes que només els més agosarats lluiren sense plors. La festa finalitzà al pati de l'escola amb una amollada de coloms al pati.

Quant a l'educació primària, la dinàmica seguida fou bastant semblant: les activitats tenien en el seu conjunt l'objectiu de conscienciar l'alumnat des de propostes desenvolupades fora del context de l'aula. Com a primera activitat, se'ls projectà la pel·lícula de *Billy Eliot* als diferents cursos. A partir del contingut temàtic d'aquesta obra, realitzaren treballs en grup sobre la tolerància i el respecte. Un altre dels exercicis proposats fou la confecció de l'arbre dels dessitjos: cada alumne podia deixar escrites els seves bones intencions per a la millora de la convivència en cada una de les fulles d'aquest arbre.

El tragí d'aquesta diada va acabar amb una passejada: els alumnes es concentraren al pati i feren lectura de textos reivindicatius. Llavors sortiren al carrer portant pancartes amb el lema del *Dia de la Pau* i decorades amb motius també relacionats amb la temàtica del dia. L'amollada de coloms posà el punt final a la celebració.

Des de els aules de secundària i PQPI també es plantejaren dues activitats molt concretes que es desenvoluparen les dues darreres hores de classe del divendres. La primera fou la confecció d'un mural per curs realitzat a partir del lema ja comentat *Diferents, però germans*. Llavors, i com a novetat d'enguany, es va fer un concurs de *libdub* per grup classe a partir de la cançó de Macaco *Mensajes de agua*. Els premis (consistents en l'obtenció d'un públic molt entregat) s'atorgaven segons l'esforç del grup, la sincronia, la coordinació de components, la posada en escena, la creativitat i un llarg etcètera.

A part de totes aquestes activitats adequades a cada cicle, l'escola Sant Alfons, juntament amb altres centres de la comarca, va participar en una campanya solidària promoguda per **Metges Sense Fronteres**, l'objectiu de la qual era combatre la desnutrició infantil a la zona de Sahel (franja del continent africà situada entre el desert del Sahara i les sabanes i selves d'Àfrica central), molt castigada enguany per la manca de pluja i collites molt escasses. Es tractava que cada alumne, voluntàriament, aportàs 1 € per contribuir en aquesta bona causa. La recaptació global aconseguida fou de **2.334'52€**.

Ha arribat la primavera a Sa Tanqueta

Arriba el bon temps i la natura es trasbalsa. La llum inunda la terra i els conreus, agraïts, agafen fua perquè volen conquerir la primavera. Cada verd és diferent i cada gota d'aigua que s'hi vessa fa de mirallet on s'hi miren, els fruits...I és que tot s'altera! El nostre hortet escolar també participa del miratge de l'estació renovada i, com cada temporada els alumnes de diversos cursos d'infantil i primària han visitat *Sa tanqueta*. La intenció ha estat sembrar-hi diferents espècies vegetals seguint els mètodes que caracteritzen l'agricultura ecològica i tenint en compte les dates adequades per a cada espècie per assegurar-ne un bon creixement.

Entre tots els cursos hem sembrat una bona diversitat d'espècies. Comencem pels més menuts. Els alumnes d'infantil de 5 anys A s'han encarregat de sembrar les faves. Eines en mà i amb els peus enfangats, han posat les llavors al terra i ara toca esperar per veure-les fer-se amunt. Els petitons de 5 anys B han sembrat els ravenets. I pel que sembla, així com lluu el sol, sortiran saborosos, ideals per acompanyar els millors plats.

Els alumnes de primer de primària han sembrat els grells. Feien una miqueta

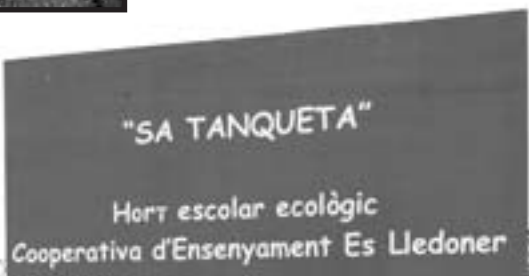

d'olor, però no importa. Una bona rentada de mans i s'ha acabat llavors el problema. Les pastanagues han estat sembrades pels alumnes de primer i segon curs. Haurem de vigilar els conills, no sigui cosa que s'hi entusiasmin... Els de segon A s'han cuidat de sembrar-hi els raves i els més grandets, de tercer de primària, les patates. Quina gana que entra només de pensar amb els plats que podem fer en esser hora! Finalment els de secundària hem sembrat els alls. Que tremolin els vampirs!

Els alumnes l'assignatura de ciències experimentals, de tercer de secundària, s'han encarregat de mantenir l'hortet a punt perquè els més petitons puguin anar a fer els seus cultius.

Així, esperam que les sembres hagin estat profitoses i puguem tenir una bona collita.

Eulàlia Oliver
Alumnes de ciències
experimentals. 3r ESO

El sentit del respecte i l'amistat

Reconec que quan em varen convidar a escriure com a antic alumne vaig pensar que devia haver-hi trampa. I vaig dubtar uns instants pensat què podria tenir d'interessant si a mi els llibres, en aquella època, em feien al·lèrgia. Gratant una mica i posant en ordre les idees, resulta que ni m'era tot tan indiferent ni l'escola era un lloc tan terrible.

Des de ben petit ma mare m'hi portava gairebé arrossegant, a la Caridad. No volia anar-hi de cap de les maneres. En aquella època vivíem a fora vila i com a una salvatgina, m'estimava molt més córrer darrera les vaques que encaçar lletres. Aquelles escales semblaven un càstig, i no perquè fossin empinades per un menut de cama curta, sinó perquè la meua taula i la cadira m'esperaven cada matí sense falta. Na Francesca Amparo hi posà molta paciència. Així com va poder, em va ensenyar a contar, a escriure, a llegir..Això sí, si em venia de gust. Si no m'entrava la lliçó per l'ull dret, posava el

cap damunt la taula i ja podia dir missa que no l'aixecava en tot el matí fins que venien a cercar-me.

Del que més me'n record d'aquesta època és del pati que hi havia dalt de tot: entre fua i fua, i més d'una genollera, vaig conèixer als qui han estat els meus amics de sempre (i encara ara). Frisava de berenar per tenir temps de jugar a qualsevol cosa; sovint intentava fer les dues tasques al mateix temps per aprofitar l'eterna mitja hora i el panet no sortia massa ben parat.

El canvi a Sant Alfons no va inspirar-me massa a l'hora d'estudiar. La primera mestra que vaig tenir fou Sor Maria, que anava vestida "normal", que deïem. Me'n record que n'hi vaig fer una de grossa: amb l'ajuda de ningú i la complicitat de la majoria, vaig mig despenjar la pissarra. Quan ella s'hi va costar per escriure la pissarra va caure i la classe va rompre a riure. Per sort que va fugir a temps! Algú em va delatar. I carregat de culpa m'en-

Joan Garí Monserrat

Joan Garí Monserrat (Felanitx, 1978), casat des de fa set anys, ha fet un poc de tot. Començà com a cambrer en diferents restaurants de la costa, va fer de mecànic de cotxes i decidí, un bon dia, posar-se a estudiar per poder fer de camioner. Avui en dia aquesta és la seva feina. Abans d'enfilar-se damunt el camió, gaudeix d'aixecar-se ben prest per veure sortir el sol i iniciar la jornada amb un cafè amb llet ben calent. Li agrada tot el que sigui culejar, en bon mallorquí: fa i desfà la seva motocicleta, cuida dels periquitos i treu a passejar en Rex, un pastor alemany de molt bon caràcter. Tant li és anar a sembrar patates amb el seu veïnat com asseure's davant el televisor per veure una carrera de motos. Tot depèn de l'ocasió. Però si hi ha una afecció indiscutible en la seva vida aquesta és el busseig. Els diumenges dematí, si la ma va plana, se junta amb una colla d'amics i investiguen els tresors que hi guarda al seu fons.

viaren a veure el director, està clar que no per fer-li una visita de costum: em castigava sense esbarjo (que per a mi era una desgràcia) o m'enviaven a fer feines de secretaria, que ja m'anava bé. A na Mª Antònia, sa secre, n'hi vaig fer molts, d'encàrrecs! Quin desastre...

A mesura que creixíem, els mestres anaven canviant, però el planter rotava i quan acabaves l'EGB els havies tengut a tots. Era una família grossa, i com a totes les famílies, ens coneixíem (potser des de la intuïció): nosaltres sabíem bé què podíem fer, fins on arribar i amb qui. Era un codi no escrit que tothom respectava. Per exemple, amb Don Toni Xorret. Mestre com ell crec que no n'he tengut cap mai! I ben mirat, en aquells moments, qualsevol ho diria: ens arribava amb un regle de fusta que feia més de dos pams just damunt les mans si tenies el coratge de venir a classe sense tenir els deures fets o et volies passar de llest amb ell. Mal no en feia, però passaves una vergonya.... Llavors, jo no sé com s'arreglava: sentia xerrar, se girava i tot d'una ja sabia qui havia estat. Llavors ens disparava trossos de guix que aterraven damunt del cap amb fina punteria. Amb ell tocava fer bonda i ningú no gosava de fer el contrari. No era un personatge per desafiar.

Si hagués d'anar repassant cada un dels mestres potser no acabariem en un parell de dies! De Don Toni Massot me'n record de tot allò que ens explicava del cos humà, no sé si perquè amb la veu em feia una mica de por i m'estimava més escoltar o perquè el tema m'era més proper que d'altres. Evidentment tampoc no se'ns ocorria planejar cap malifeta amb ell. Representava l'autoritat dins l'escola i era com un mur infranquejable. Amb Don Guillem Bonet encara ara tenim bona relació. Quan ens topam feim la xerradeta i en pas molt de gust. Si havia de desmuntar un moble, posar perns, el que fos, em cridava i li feia de manobre. Ells s'ensumava, i d'enfora, les meves

ganes d'estudiar...Ah! I com oblidar aquell home tan vellet, el pare Duran...sempre tenia dins la ma algun caramel per donar-te.

A mi el que més m'agradava de l'escola era no haver-hi d'anar i els dies de festa. Tanmateix com a al·lots que érem acceptaven aquell "mal necessari" i passàvem el temps de la millor manera possible. Els amics de l'aula contribuïen a alleugerir les lliçons: les guerres de bics i bolles de paper desfermaven autèntiques batalles campals. Amagaven les maletes i ves a saber on. Llavors, quan venia el mestre ens costava aguantar les rialles. Ens barallàvem tan seriosament que a l'hora de baixar al pati ja ho havíem arreglat tot!

El darrer curs el vaig agafar amb una mica més de calma, però amb igual motivació per als estudis. Els meus amics Toni Adrover i Joaquim Grimalt tampoc no eren molt diferents a mi i tots tres fèiem un trio que devia ser coneixedor. Aquell any, veient la nostra desgana, ens enviaren a tots tres a fer el betlem de Nadal. Ens va sorprendre molt, però aprofitàrem l'ocasió. Col·locàrem les figuretes de fang al nostre gust, simulàrem el paisatge i fins i tot incorporàrem un circuit de llums que funcionaven amb una bateria. Era una obra d'art, la nostra obra d'art. El millor que havíem fet mai aleshores en aquesta casa.

Potser no són grans gestes les que he pogut relatar. Recordar per fer aquest escrit ha estat com compondre les peces d'un trencaclosques que fa estona tenia perdut. I la imatge que ha sortit m'ha fet treure algun somriure i m'ha fet veure que, al cap i a la fi, he estat ben afortunat. Potser hagués pogut estudiar més matemàtiques o més anglès, qui ho dubta, però no ho canviaria per tot que me'n vaig emportar de l'escola: el sentit del respecte i l'amistat.

Joan Garí Monserrat

Els nostres nins i nines també fan bàsquet!!

Durant aquest trimestre, els nostres joves jugadors han participat a més jornades. És molt emocionant i atractiu veure com juguen, corren i van aprenent. I no se si passen més gust els nins de jugar o els pares i familiars de mirar-los. Cal esmentar que el nombre d'inscrits ha augmentat durant aquest curt termini en 4 més.

Les jornades que us comentarem són les de Santanyi, Felanitx i Campos. Així, els nostres han jugat un total de 6 partits, amb un balanç de 2 victòries i 4 derrotes.

Jornada a Santanyi, 15 de gener. Bona jornada plena d'alegries!

Els d'iniciació... Sant Alfons 22 - Lluçmajor 19.

Aquesta vegada sí que els jugadors i jugadores d'iniciació aconseguiren la victòria. Una victòria que deixà bon gust de boca, ja que es comença a veure l'evolució de les figures! Cal destacar l'actuació de na Maria Villalonga amb 10 punts. Jugaren: Alberto Luengo, Jaume Luengo (4p), Meritxell Ferreira, Maria Villalonga (10p), Santi Almodóvar (2p), Paula Fiol, Miquel Mateu Uguet, Tomeu Salvà i Aina Fiol (6p)

Els benjamins... Sant Alfons 30 – Lluçmajor 18

També aconseguiren guanyar els benjamins. Des del primer moment del partit els nostres nins i nines es posaren per davant en el marcador, amb una bona defensa i jugant al contraatac. Cal destacar la feina feta per aquest equip on s'hi afegiren jugadors nous, el que fa que s'hagin d'anar encaixant totes les peces. Jugaren: Lluís Serra (7p), Sebastià Antich (2p), Irene Herbón, César Jiménez (7p), Elisa Bernácer (2p), Miquel A. Amengual (6p), Joan Nicolau (6p), Jaume Bordoy, Pere Oliver i Dani Luque.

Jornada a Felanitx, 19 de febrer. A casa no tinguérem sort!

Els d'iniciació...

Sant Alfons 6 – Joan Capó 34

Va ser un partit una mica dur per als jugadors, únicament aconseguírem 6 punts. Tot i això, demostraren unes ganes de jugar i de competir enormes. És un espectacle veure la il·lusió que hi posen a cada acció. Ànim maquetes!

Els benjamins...

Sant Alfons 18 – Joan Capó 27

Partit vibrant entre dos equips que jugaren al màxim en tot moment. Els nostres finalment no pogueren passar davant en el marcador. Va ser una delícia veure com lluitaren fins al final. Molt bé!

Jornada a Campos, 26 de febrer. Milloram el joc!

Els d'iniciació...

Sant Alfons 14 – Zona5 40

Aquesta vegada sí que fou molt difícil! Com que hi ha pocs equips, vàrem haver de jugar contra nines d'una categoria superior a la nostra. I eren enormes comparades amb els nostres. Això no obstant, aconseguírem moltes cistelles i realitzàrem moltes jugades de mèrit, fent que el nostre públic gaudís igualment. Més que bé!

Els benjamins...

Sant Alfons 22 – Joan Capó 48

No aconseguírem fer un bon inici de partit i al primer quart ja començarem a perdre en el marcador. Com ja hem comentat, l'equip és nou i el fet de tenir jugadors novells i que faci poc que juguen a bàsquet provoca poc encert en el joc. Els rivals demostraren més experiència. Tanmateix, de cada vegada ho fan millor, i el resultat important per a nosaltres és l'aprenentatge. Els nostres entrenadors fan bona feina. A tope, xavals!

L'educació: valor de riquesa i de futur

Una societat com la nostra, i molt més els seus governants, no pot deixar de banda l'establiment d'una sèrie de principis i fonaments bàsics per tal de construir una societat on tots els seus ciutadans assoleixin una formació integral com a persones que els permeti fer front, amb solidesa, als vertiginosos canvis que aquests moments ens presenten, sempre sent fidels a la seva identitat, a la llengua catalana com a pròpia de les Illes, conservant les tradicions i costums i respectant l'entorn natural.

És obvi que per aconseguir aquest objectiu es fa necessària una reflexió sobre el mitjà, o tal volta un dels principals mitjans, que ens ho facilitarà: l'educació.

Partint de la premissa que l'educació té com a funció bàsica garantir la formació dels ciutadans, l'equitat i la cohesió social, el sistema educatiu ha de ser en la seva essència integrador i inclusiu, per tal que la seva extensió dins la societat sigui el més ample possible.

Tota la legislació educativa des de la transició democràtica, malgrat la seva provisionalitat, ha anat dirigida a aconseguir que tota la ciutadania tingués assegurada la seva formació i gaudís d'una oferta que facilités aquest objectiu. L'estat espanyol davant aquest repte va establir a la mateixa Constitució i després en successives lleis orgàniques (LODE, LOGSE, LOE..) l'existència d'una doble xarxa educativa: l'escola pública i l'escola concertada, que gaudeixen de més punts de connexió i similituds que de diferències, i quan apareixen algunes d'aquestes, probablement són potenciades per altres interessos més propers a la política i als mitjans de comunicació que a la pròpia educació.

Consideram oportú remarcar que la concertació és una lliure elecció dels titulars però amb l'obligació de garantir, a més a més de la gratuïtat de l'ensenyament, l'equitat, la inclusió i la coeducació.

No s'ha de veure l'escola pública ver-

sus la concertada perquè són complementàries en aspectes tan rics i interessants com les distintes jornades horàries, la varietat d'ofertes complementàries i l'ideari. Ha de quedar ben clar que el contingut de l'ideari no pot, de cap manera, ser un motiu d'exclusió d'alumnes per raons de gènere, ètnia, cultura, religió, procedència, capacitats socials o econòmiques. L'escola ha de defensar la llibertat de pensament i de consciència. S'ha de formar l'alumnat en la pluralitat i la diversitat per educar

L'escola ha de defensar la llibertat de pensament i de consciència.

en la convivència. L'oferta educativa és plural com ho és la pròpia societat i va més enllà de pública o concertada, doncs dins aquesta mateixa xarxa trobam centres molt diferenciats, de caire religiós o laics.

La funció dels poders públics és garantir el dret a l'educació per a tothom i, per tant, dur a terme una programació adequada dels llocs escolars. És fonamental que la creació de nous llocs escolars tengui com a objectiu satisfer necessitats d'escolarització i no ser motiu de competitivitat entre les dues xarxes sostingudes amb fons públics. Ni la construcció de noves escoles

públiques, ni l'atorgament de nous concerts s'han de dur endavant si la demanda educativa de la zona està coberta per qualsevol de les dues xarxes.

Els centres educatius sostinguts amb fons públics han de tendir a una distribució equitativa de l'alumnat. El criteri territorial no facilita, en molt de casos, una distribució equilibrada. Té l'avantatge d'integrar els alumnes en el seu entorn, però existeix el perill de que les escoles de certs barris, amb una tipologia d'alumnes de classes socials desfavorides –nacionals o emigrants– es transformin en vertaders guetos. Aquesta situació es produeix tant en centres públics com en centres concertats. La deslocalització podria ser una solució sempre i quan es faciliti a les famílies necessitades uns serveis de transport escolar i menjador gratuïts.

Quant a l'alumnat amb discapacitat, la seva distribució va directament relacionada amb les dotacions necessàries i suficients (tant de personal específic com de recursos) per atendre'ls correctament, independentment de la xarxa escollida. La reserva de places escolars per a aquests alumnes és imprescindible i s'ha de mantenir fins que estigui completament acabat el procés d'escolarització.

Les dotacions econòmiques per aconseguir una educació de qualitat són fonamentals per a tots els centres educatius sostinguts en fons públics.

L'administració ha de dotar a la concertada dels mateixos recursos que a la pública, ja que exigeix el mateix nivell de prestacions (incorporació de les noves tecnologies, per exemple). S'haurien d'aplicar els mateixos criteris si es pretén exigir als centres concertats les mateixes obligacions. L'Administració educativa ha de tenir en compte les necessitats específiques de cada centre i les necessitats socials que cobreix, independentment de la xarxa a la qual pertany. Ha d'exercir un estricte control per assegurar l'ús òptim dels recursos que, en algú cas, podrien ser compartits entre centres de xarxa diferent.

Un dels agents principals del sistema educatiu recau en els docents i, per tant, han de tenir una òptima preparació professional: inicial i continuada. Els plans d'estudis universitaris han d'incloure programes específics de preparació a la docència per a tots aquells que s'hi volen dedicar. La formació permanent també és essencial: potencia el desenvolupament professional i possibilita que es posin en pràctica els nous coneixements i habilitats. L'escola és una organització que aprèn impulsant la recerca i la innovació educativa. Sense cap dubte, aquesta adequada formació donarà com a fruit uns millors rendiments escolars .

Els poders públics han de posar a l'abast de tots els docents -públics i concertats- els recursos necessaris per dur endavant aquest repte.

La continuïtat del professorat és un

altre factor essencial per assolir un nivell de qualitat. La xarxa concertada ofereix, en aquest sentit, un clar avantatge d'estabilitat ja que la permanència de les plantilles està assegurada.

Quant als salaris, malgrat que s'hagin produïdes aquesta dècada millores per al professorat de la xarxa concertada, encara no s'ha assolit l'equiparació de la remuneració amb la del professorat públic, tal com ho estipula l'article 117 de la LODE. Conscient de les diferèn-

...és prou necessari establir un pacte educatiu i social per entendre que l'educació ha d'esser la prioritat de tota la societat i de qualsevol administració.

cies per accedir a la funció docent, el professorat de la concertada reivindica l'equiparació salarial amb la dels interins de la pública i no amb la dels titulars.

Seria beneficiós que la substitució del professorat de baixa fos regulat a través d'una llista única de possible candidats per tal d'evitar una ridícula i negativa competència a l'hora de cobrir les vacants amb les mateixes condicions econòmiques i laborals que la persona substituïda.

No hem d'oblidar que en el procés educatiu és imprescindible la implicació de les famílies: Hem d'aconseguir la seva implicació en el projecte educatiu obrint canals de comunicació i de participació. Per assolir aquest objectiu la societat política i empresarial ha de facilitar la conciliació laboral i familiar.

L'escola ha d'estar oberta a la comunitat i al seu entorn; la funció social dels centres educatius és evident i si els centres han d'estar oberts fora del seu horari lectiu es fa imprescindible una major col·laboració amb altres institucions, administracions, agents socials, etc., que l'envolten. Si ens plantejem que l'educació no és únicament curricular i l'atenció a la diversitat és fonamental, necessitam veure cada alumne, cada família, des d'una perspectiva més àmplia. L'escola ha de treballar conjuntament amb docents, treballadors socials, educadors socials, metges... Tot aquest seguit de professionals necessaris ens obliga a una sinergia amb altres administracions i institucions.

En aquest procés, les dues xarxes han d'estar juntes i no enfrontades, s'han de crear meses de millora de l'educació on hi participin les dues xarxes amb l'objectiu de confirmar que entre ambdues hi ha més similituds que diferències. Treballar junts sempre redundarà en el benefici global de l'educació..

Com a conclusió, és prou necessari establir un pacte educatiu i social per entendre que l'educació ha d'esser la prioritat de tota la societat i de qualsevol administració. S'han de formular línies estratègiques on les dues xarxes caminin i treballin cap una societat més justa i més equitativa i arrelada al territori.

Les administracions públiques amb voluntat política de cohesió social han de donar el suport econòmic necessari perquè el nostre sistema educatiu avanci progressivament. Han de prioritzar l'educació com a valor de riquesa i de futur.

Jacqueline Cardell Calafat

Jacqueline Cardell Calafat

*Representant de les Escoles Cooperatives
dins el Fòrum d'Experts que la
Conselleria d'Educació
ha dinamitzat per aconseguir avenços
dins el món de l'educació.*

AJUDAM ALS PETITONS

Aquest any a l'escoleta s'ha posat en marxa un nou projecte de cooperació entre el primer i el segon cicle que consisteix en què els nins i les nines del sisè curs d'educació infantil fan una visita a les aules de 2 anys per ajudar als petitonets a fer diferents tasques.

A un grup de 8 infants del darrer curs d'infantil li és assignat un grup de 8 infants de les aules dels Pelbres i de les Albergínies i entre tots realitzen un bon grapat d'activitats organitzades i proposades per les mestres.

Els més grans ajuden als petits a enganxar gomets damunt una superfície, a punxar amb el punxó per damunt d'una retina, a agafar bé el pinzell per poder pintar un dibuix, a enfilar bolles...

És una experiència molt enriquidora per les dues bandes ja que els nins de 6è d'infantil se senten "molt grans" per ajudar als petits i fan com si fossin mestres i els més petitonets, per la seva part, estan encantats de què no només siguin les mestres les qui els ajudin sinó que pugui ser qualque germà, cosí, amic, conegut, etc.

Aquesta és una activitat que es realitza un cop cada quinze dies durant un quart d'hora i esperam poder-la dur a terme durant molt de temps.

LES SORTIDES DE L'ESCOLETA

Comencant per l'aula d'1 a 2 anys han fet la seva primera sortida amb cordeta i una passejada pel carrer Major..

Els nins de 2 anys han fet una visita a la Policia Local i una bona compra al Mercat Municipal per tal de fer una bona berenada de fruita.

Les aules de 3 anys feren la seva primera sortida amb autocar. Anaren al Camp d'aprenentatge Es Palmer. Una vegada allà es desplaçaren a la platja d'es Trenc per tal de fer unes petites activitats.

Totes les aules del segon cicle anàrem a veure una obra de teatre a la Casa de Cultura titulada Mans Balledetes. També han fet una visita al Mercat Municipal per comprar fruita. Després dins l'aula en vàrem fer una bona amañida!

Les mestres de segon cicle d'Educació Infantil

EL REI CARNESTOLTES ARRIBA A L'ESCOLETA MUNICIPAL

Arriben els dies de disfresses i a l'escoleta hem rebut la visita del Rei del carnaval, el Rei Carnestoltes. Noltros només l'hem vist en una fotografia, però cada dia quan som a ca nostra deu passar per l'escoleta perquè al dematí trobam una carta que ens ha deixat ell.

Durant tres dies hem rebut notícies seves. El primer dia ens va dir que l'endemà haviem de dur una sabata de cada color! Va ser divertit, la gent del carrer ens mirava i devia pensar que "sa mamà s'havia equivocat!". El segon dia ens va dir que duquéssim un davantal posat! Pareixia una escola de cuina, tots amb el davantal posat! I el darrer haviem d'amar a l'escoleta disfressats com volquéssim per celebrar que era el darrer dia de carnaval, perquè després ja és Quaresma i ens han dit que no es poden disfressar.

Abans que arribàs en Carnestoltes a l'escoleta, les mestres ens varen començar a introduir en el món de la festa i de les disfresses. Un parell de dies abans de la rueta ens varen pintar la cara□un dia d'indis, un dia de moixos, un dia de pallasos, etc. Després va arribar el dia de la rueta i vestits de cucs vàrem arribar fins a l'Ajuntament. I finalment, jugant amb la capsa de les disfresses, hem anat creant les nostres pròpies disfresses□gorres, carteres, jaquetes, perruques, faldes, collars, calçons, etc.

Ara tots esperam amb gran il·lusió la festa de carnaval de l'any que vé, i sobretot la visita del REI CARNESTOLTES!!!

Els nins i les nines de l'Escoleta Municipal

Els alumnes de 1r A i 1r B, treballant l'expressió escrita, hem fet unes històries bastant bones i us en volem deixar llegir unes quantes.

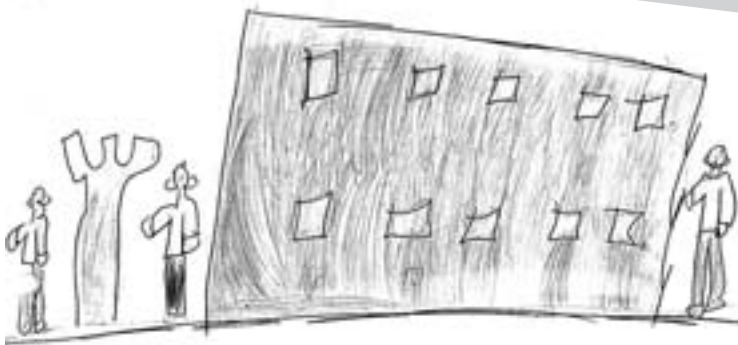
A 1r A hem fet un conte d'un cavall i a 1r B d'una escola.

Això era una vegada a una escola que es deia Sant Alfons. Tenia un pati molt gros amb un lledoner. Es nines i nines jugaven donant voltes a l'aire. I a n'altre m'ho contaven mon pare i el meu padru. Ara jo també veig a la mateixa escola i don voltes al lledoner amb els meus amics i m'agrada molt.

Tomeu Salva Mas 1r B

Aquesta és la història d'un cavall salvatge que es deia Artur, que vivia a les muntanyes i passejava pel bosc amb els seus amics, que es deien Nina i Sixto; junts es divertien, corrien, botaven... i un dia, mentre passejaven va apareixer un tigre que volia atacar-los per menjar-los, però els cavalls varen aconseguir fugir del tigre i varen tornar a casa, i quan varen arribar hi havia homes que volien capturar-los, els van agafar i els van dur a un llogaret, els van tancar, els feien treballar molt dur, ells es posaven molt tristos, somniaven en tornar a la seva muntanya i tornar a córrer tots junts com abans i, un dia, cansats ja de treballar tant es van rebelar i ajudant-se uns als altres van aconseguir fugir d'aquells homes tan dolents i van tornar a les muntanyes amb tots els seus amics i van ser molt feliços.

IKER ARENAS RUIZ. 1r A

Això era una vegada a una escola

Al nostre poble de Llanor, tenim un poble d'escoles, però la que jo veig és una Cooperativa d'Ensenyament que es diu Llanor, perquè en feim un de molt gran al lloc d'esbarjo. Abans era coneguda com Sant Antoni, que el nom portava el conyocor, per l'església que hi ha al costat de l'edifici. Que abans els mestres eren els capellans de l'església.

En aquest edifici hi ha moltes aules on tenim els cursos de primera a sisè. També tenim un lloc d'esbarjo molt gran, que hi ha un llindor enmig, on nosaltres jugam, construïm a vegades, ens baraldam i tiram i enquinem les pilotes al llindor. Després també hi ha una escala que baixa a un altre lloc d'esbarjo més petit que hi ha un pic enmig, una porta que caneta amb l'església, al costat hi ha el menjador i el gimnàs. Tenim una mostra d'història, però a vegades ens cartiga perquè tots som xerradors i grissam de sentir la sirena, sortir i anar a jugar, o ser actiuats a casa o amb els amics.

Mateu Santandreu Oliver. 1B

Hi havia una vegada un cavall molt petitó que n'omia Potri. Vivia amb altres cavalls més grans, tots eren el doble d'ell, se'n reien, el molestaven i quasi no li deixaven menjar. Ell estava molt trist, no tenia amics i un dia es va escapar i va arribar a una granja on hi havia un grup de cavalls molt petitons com ell. Se va acostar a ells i ells li varen oferir menjar del seu i li varen demanar si volia jugar amb ells. En Potri estava molt content, eren ponis come ll i va quedar a viure amb ells per sempre i varen ser tots molt feliços.

ALBERTO LUENGO VALENS. 1r A

Aquest cap de setmana és habitual que la gent surti els vespres disfressada. Per acabar amb bon humor, a alguns llocs se celebra el dimecres de Cendra l'enterrament de la sardina: una multitud de gent vestida fa paròdia d'un seguici fúnebre i escenifiquen l'enterrament d'una sardina. S'enterra simbòlicament d'aquesta manera el Carnaval. És una convidada a l'ordre, a deixar la baixa de la Rua per retornar als costums socialment establerts.

Els meus padrins quan vivien els darrers dies, que ara es diu
 carnaval, feien presses. Es vestien amb qualsevol vestit, capell
 o mocador dels seus padrins i els vespres anaven per les cases
 dels veïns dient: "Voleu presses"? També anaven a tocar baula i tirar
 tortes a les cases de les al·lotes. Els diumenges es passejaven
 pel carrer Major i tiraven paperins i bora i el dijous d'ardor
 menjaven greixonera dolçafeta de la padrina

Mre Antònia Bennasar

2n A Educació Primària

Meritxell Ferreira.

El Carnaval a Mallorca també es conegut com els darrers dies en referència als darrers dies en què es pot menjar carn seguint els preceptes de la religió catòlica abans de l'inici de la quaresma. La festa comença el Dijous Llarder i s'allarga fins el cap de setmana quan tenen lloc les desfilades amb comparses de persones disfressades que s'anomenen Rues.

COM CELEBRAVEN EL CARNAVAL ELS NOSTRES PADRINS

Entrevista a sa meua padrina Francisca que té 59 anys. Va néixer a Son Negre i va anar a l'escola de Son Negre, diu que no feien rueta, només els allots se feien les carretes: de dimonis, indis, animals, etc..

Ín'havia que sa disfressaven de padrins, pagesos, dimonis..

Els dies abans de la quaresma els allots disfressats anaven a tocar les portes de les cases per fer un poc de festa; els allots més grans els vespres anaven a les cases a tirar tetsos que són teules rompudes. Qualque vegada l'arro de la casa les esperava amb un goal d'aigua per tirar-los.

En el temps de la padrina també era divertit!

2ºB Primària
Núria Sánchez Bover

TALLER D'ESCRITURA

Com ja us explicàrem l'anterior trimestre, el segon cicle de primària hem seguit treballant al Taller d'Esriptura diferents tipus d'expressions escrites.

Els alumnes de tercer hem treballat la carta i la narració d'un conte i els alumnes de quart hem fet els texts instructius, la poesia i la narració.

Aquí teniu alguns exemples de les feines que hem fet:

MARÍA DEL MAR

La señora María Del Mar
se come un calamar.

Y en Mayo
se come un gallo.

Después del chaparrón
bebe un poco de ron.

Ahora hay que dormir
!Pues vamos a salir!

Joan Antich
Adrián 4tA

Viajes

Dentro de la maleta
llevaba una transepta
y una mini camioneta.

Me fui de viaje a París
y pude ver una perdiz.

Me compré una carolanz y
compré un regalizo.

En Japón
aprendí a hacer jabón
y probé un delicioso barbaón.

En el zoo de Japón había un largartan
y en el acuario un gran tiburán.

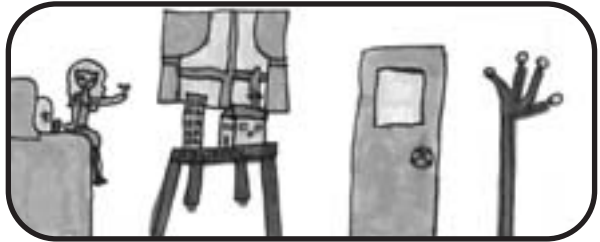
Y ya no tengo más viajes
pero pienso ir a los Angeles
sin perderme los días de clases.

Caterina Muñoz i Xamena 4t B

La pluja i el sol: la caiguda amb bicicleta

Era un dia molt, molt plujós i tothom anava amb xubasquero. Els que no en tenien havien d'anar en cotxe o amb paraigua. Aquell dia jo volia anar al parc i no vaig poder. Vaig quedar a casa i vàrem jugar a Parxís, Monopoli, Uno ... amb la família.

L'horabaixa va parar de ploure i pensava poder-hi anar, a jugar amb els meus amics. Vaig agafar la bicicleta i, amb tanta aigua que hi havia, vaig patinar i vaig caure. Vaig anar a agafar el mòbil per cridar a la meua mare i quan vaig alçar el cap vaig veure que a l'horitzó havia aparegut, com a per art de màgia, l'arc de Sant Martí. Així de cop veig passar el meu padrí ben abrigat amb unes bones botes d'aigua i una motxilla de color marró que jo li vaig regalar el dia del seu aniversari. A un costat de la motxilla hi guaitava un paraigua de acolorit: blau, groc i vermell.

Quan la mare va rebre la cridada estava passejant amb les seves amigues i se va esglaiar i preocupar per si m'havia fet molt de mal i va partir cap a casa corrent per agafar el cotxe. Va anar a cercar les claus i no les va trobar. Va cercar per tota la casa i res. Estava molt nerviosa fins que va recordar que, el vespre que va ploure tant, duia les claus dins la butxaca de l'abric que va deixar al sofà. Va resultar que les claus havien anat a parar davall un coixí. Quan les va veure se va posar tant contenta que se'n va anar ballant cap al cotxe. La mare va estar tan de temps a arribar que el padrí ja m'havia netejat les genolleres amb l'aigua que duia dins la motxilla.

Quan anàvem de camí cap a casa amb el cotxe de la mare on hi havíem carregat la bicicleta, vàrem veure la colla

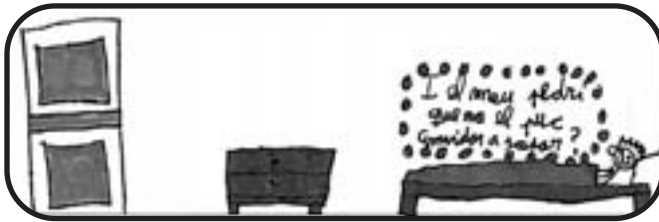
dels amics i ens vàrem aturar per explicar-los el que havia passat. Vàrem acordar de trobar-nos l'endemà dissabte al parc i, ja que el diumenge no hi ha classe i ens podem anar a dormir un poc més tard, la mare va decidir convidar-los a sopar per celebrar que no m'havia fet mal amb la caiguda de l'horabaixa.

El vespre, abans d'anar-me'n a dormir vaig pensar amb el meu padrí per convidar-lo a sopar amb els meus amics. Vaig mirar l'hora i vaig decidir esperar a demà ja que el

meu padrí se'n va a dormir molt d'hora, excepte els dies que hi ha partit, que no se'n perd cap ni un.

El dissabte dematí me vaig aixecar amb molta il·lusió per preparar el sopar del vespre. El primer que vaig fer va ser

telefonar al padrí per convidar-lo a sopar i va resultar que era el seu aniversari i ni la mare ni jo hi pensàvem. Ell ja tenia planejat veure Espanya-Brasil al bar del carrer

Major amb els seus amics. El partit començava a les 10 del vespre i vàrem pensar sopar més prest. Ens trobàvem molt bé a casa i vàrem celebrar l'aniversari llarga estona.

Quan va arribar l'hora de partir ens vàrem

adonar que a fora feia molt de fred i el pare va dir al padrí que telefonés als seus amics que venguessin a casa a beure una xocolata calenta que la mare estava preparant i així ,tots plegats, acabàriem de celebrar la festa mirant el gran partit. Eren les 12 del vespre quan acabava la Final. Estaven tots molt contents celebrant el gol de la victòria d'Espanya.

Ah! Per cert, me fa il·lusió contar-vos el sopar que ens va preparar la mare:

Primer plat: Pollastre amb patates frites.

Segon plat: Sandvitx de cuixot i formatge

De postre: logurt.

El postre va ser suau perquè la mare tenia pensat fer xocolata calenta per beure el temps del partit.

Així de feliç va acabar la nit.

Els alumnes que hem escrit aquest conte tan especial -especial perquè tots plegats som creadors de contes- desitjam que vos hagi agradat molt i hàgiu gaudit tant de llegir-lo com nosaltres d'escriure-lo.

A l'hora de l'elecció del menú, cada alumne en va escriure un i vàrem sortejar entre tots.

El tercer cicle de Primària ha iniciat dos projectes amb dos centres escolars d'Europa .

Aquests projectes es realitzen dintre de l'etwinning (comunidad de centres escolars d'Europa). Ambdós projectes es realitzen en anglès.

Els de cinquè vàrem començar el projecte amb l'instituto comprensivo Dante Alighieri di Muravera Itàlia.

La profesora amb la qual treballam es diu Ebe Pesce i els seus alumnes també són de cinquè. A més a més s'han afegit una escola de Turquia, Akis Ögütçü İlköğretim Okulu, i dues escoles espanyoles, el C P Nuestra Señora de los Desamparados de Burjassot, (València) i del CEIP Platero y yo d'Aldaida (València).

El nom del projecte és *who is who?*

Hem començat treballant la descripció física. Cada nin ha escrit la seva descripció física i hem enviat una foto de cada grup on els nins de l'altra escola hauran d'endivinar quin nin o nina correspon a cada descripció que hem enviat. Nosaltres feim el mateix.

Amb aquest projecte es volen millorar els coneixements d'anglès i de les TIC (Tècnologies de la informació, ordinadors...), a més d'acostar les fronteres amb altres cultures i costums.

Aquests són alguns exemples de les descripcions realitzades.

ALBERT ARMÍJO

My name is Albert. I live in Felanitx (Spain).
I am a boy. I am ten years old. I've got short brown hair and big brown eyes. I've got a tanned face.

I'm short and fit because I do sport.

I'm wearing a yellow jumper, blue trousers and white and blue trainers. I am between two boys. The boy next to me is wearing a white jumper.

I like playing football but I don't like playing volleyball .

YOLANDA GARRIDO

My name is Yolanda. I live in Felanitx (Spain).

I am a girl. I am ten years old. I've got wavy long blond hair and brown eyes. I've got a tanned face. I'm short. I'm well built and fit.

I am wearing a pink jumper, black trousers and trainers. I am between a girl and the teacher.

The girl next to me is wearing a white handkerchief.

The teacher is wearing a black jacket .

I like playing basketball.

MIQUEL MAIMÓ

My name's Miquel. I'm a boy. I'm ten years old. I live in Portocolom, Mallorca, Spain. Mallorca is a little island in the Mediterranean Sea.

I'm short and thin. I'm fit because I do sport. I've got wavy long brown hair and small brown eyes. I've got a tanned face.

I'm wearing a striped grey jumper, grey jeans and brown shoes. I wear a pair of glasses. I'm next to a boy. He's wearing grey jeans.

I like playing tennis and I love sailing. My favourite colour's red.

My name is Maria Antònia. I am a girl.
I live in Felanitx (Spain).A little island in the Mediterranean sea.
I'm ten years old.I am short and thin. I've got straight long brown hair and small brown eyes. I have got a pale face. I am wearing a white jumper, grey stockings and black boots. I am between two girls. The girl next to me is wearing a black dress.
I like Majorcan dances but I don't like judo. My favourite animal is the dog and my favourite colours are blue and red.

M. ANTÒNIA ROIG

I els alumnes de 6è, aquest curs també hem començat a treballar el projecte e-twinning juntament amb els alumnes d'una escola de Auxon, un petit poble al sud-est de França. Els nostres alumnes estan prou engrescats amb aquest projecte que realitzam íntegrament en Anglès. La primera activitat que hem realitzat ha estat el "Who is who?", que consisteix en desxifrar la identitat de les persones a partir d'una descripció física i amb l'ajuda d'una fotografia.

Aquí teniu una petita mostra amb algunes de les nostres descripcions i amb altres que ens han enviat els alumnes de Auxon. Ens agradaria que ho provàssiu d'endevinar.

MARGAUX

My name's Margaux.
 I'm a girl .
 I live in Auxon.
 I'm ten.
 I've got long brown hair .
 I wear glasses .
 I'm wearing purple trousers and a white t -shirt and a purple jumper.

ANTONELLA

My name is Antonella.
 I'm a girl.
 I live in Eaux-Puiseaux.
 I'm ten.
 I'm wearing a white t-shirt and a purple jumper and a jean.
 I've got long brown hair.

My name is Sylvia.
 I'm a girl.
 I live in Auxon
 I am twelve years old.
 I'm wearing a navy blue pull and black trousers.
 I've got short hair blond.
 I'm tall and thin.

SYLVIA

JAUME

My name is Jaume. I'm a short boy and I'm fit. I've got long, blond and curly hair. I've got big, brown eyes. I don't wear glasses. In this photo, I'm wearing an orange shirt, black t-shirt, blue jeans and red, black and white trainers.

Who am I?

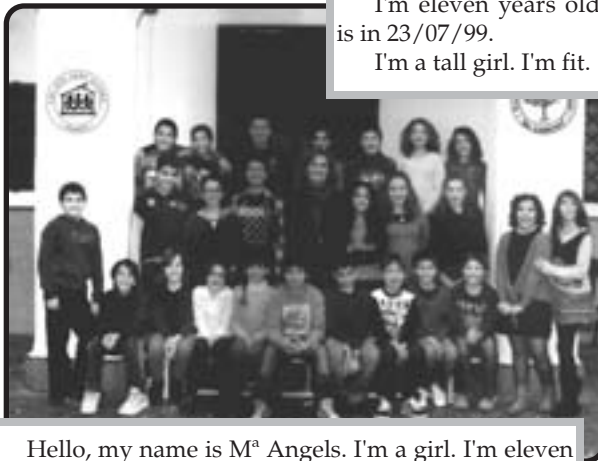
TOMEU

My name's Tomeu. I'm ten years old. I'm a short and fit boy. I have got short brown hair and big light green eyes. I don't wear glasses. I'm wearing a brown and green jumper, blue jeans, and white and blue trainers. Who am I?

DIENE

Hi, my name is Diene.
I'm eleven years old. My birthday is in 23/07/99.

I'm a tall girl. I'm fit.

Mª ANGELS

Hello, my name is Mª Angels. I'm a girl. I'm eleven years old. I live in Felanitx, Mallorca island.

I'm tall. I have got curly, long, black hair. I have got green eyes. I wear glasses.

I'm wearing a grey skirt and a purple shirt.

La IMPORTANCIA de la COCINA EN UNA CASA.

Para mí tiene mucha importancia el sitio donde se reúne la familia y cuenta sus problemas cada mañana al levantarse para ir al colegio o a trabajar. Uno de ellos es la cocina, sitio, o más que sitio, es el lugar que se convierte en un santuario donde reflexionas tomándote tu vaso de leche con colacao, tus galletas maría o la fruta que hay obligación de comer cada mañana.

El perro o el gato también tienen su espacio privilegiado en la cocina. Estas mascotas en según que casas tienen ahí verdaderos paraísos de bienestar. Los tazones de comida ocupan la primera fila, incluso la cama para dormir tiene los metros cuadrados de baldosas reservados.

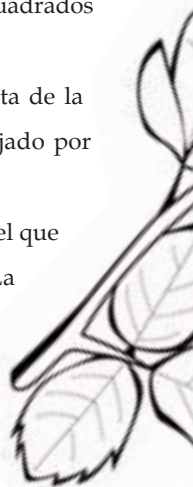
¿Y quién no se ha levantado nunca de madrugada a beber agua fresquita de la nevera? Te levantas descalzo y vas tropezando con todo lo que has dejado por medio por pereza, porque ya lo recogeré mañana. Qué gusto. El agua, digo.

La cocina tiene muchos valores, es el reino de una mamá o de un papá en el que preparan la comida para sus hijos que vienen hambrientos del colegio. La noche antes ya se han roto los cascos pensando qué cocinar el día siguiente.

Por cierto, hablando de cocinas, de cocinar de pensar... ¿no huele a humo? ¡Que se me quema el pollo! Lo había olvidado.

Escrito por una madre, o por un padre, que tenía un pollo en el horno.

Irene Zamorano. PQPI d'oficina

Ell era un àngel caigut del cel, bon al·lot, amb bona planta i uns ulls que et transmetien pau i serenitat. Era fanàtic de les motos i un maleït dia tot es va trencar, el meu cor, la seva moto, la seva família.

Aquell dia va esser horrible, maleïda moto! Jo no feia més que escoltar l'ambulància, no m'ho podia creure.

Cada vegada que pas pel camí on es va quedar sense infància, em cauen les llàgrimes, sempre me'n recordaré: 1 de setembre de 2007. Ja res és el mateix.

Ara cada mes li duc floretes, em fa sentir-me bé, a vegades li cont com van les coses per aquí. Sento que m'escolta.

Des d'aquí, sabent que m'escolta ell també, voldria dir als joves com jo que per favor mai us lleveu el casc manant moto; no us destrossareu la vida a vosaltres mateixos, sinó a tots els que us envolten (amics, família)

Ara sí, això ha de quedar ben clar: per molt amunt que es trobi en Gori mai, mai de la vida l'oblidaré. Sempre serà al meu cor.

Irene Zamorano. PQPI d'oficina

VIATGE A LA VALL DE NÚRIA

“- Ding, dang, dong ....! Currufur informa! Així va començar el viatge a la Vall de Núria més accidentat de tots els temps!!

Dia 21 de Febrer varem partir cap a Barcelona, destí Ribes de Fresser, molt emocionats perquè ens esperaven sis dies d'autèntica diversió. De l'emoció que dúiem el primer vespre quasi no vam dormir (sobretot els de 1r d'ESO, vaja nit que ens varen donar!!)

El primer dia va ser l'únic que varem esquiar tots! Agafarem del tren cremallera de les nou i mitja del matí i, després de mitja hora de passejada tranquil·la i idíl·lica, la Vall de Núria se'ns descobrí pletòrica i inundada d'una neu que feia gola. Era com un immens gelat de nata! Era hora d'organitzar-se: de tot d'una hi va haver un moment d'estrès per part dels professors (posar botes, llevar botes, posar esquís, pals, casc, posar guants, cauen les ulleres, no les sabem agafar...aaahhh!!). I és que la majoria ja volia ésser damunt aquella neu tan fantàstica. Quan varem estar tots a punt: A ESQUIAR! Després del curset, tinguérem un bon dinar per recuperar forces i una estoneta per anar practicant la lliçó del dia.

Durant el sopar, eren tot anècdotes: caigudes en forma de dominó, caure mirant el

veïnat mentre cau.... I just en aquest moment hi va haver la primera baixa: Mr Vomitator... (ningú no s'imaginava que hauria estat l'únic dia que esquiàssim tots junts). En haver sopat...sessió d'estètica!! Si, sí tothom a pintar-se les ungles. Bé, tothom no, només quatre o cinc que tingueren ganes de fer mini canvi de look..

També va triomfar com cada any el joc: "El poble se'n va a dormir".

L'endemà dematí les baixes s'havien duplicitat: una de les nines va caure malalta i va haver de quedar a l'hotel amb una mestra. A part d'aquest petit inconvenient, tot va anar molt bé a les pistes: després de moltes caigudes, i a base d'insistència, ja sabíem fer cunya!! I a poc a poc, anàvem superant la dificultat de les pistes, això sí, seguïem caient bastant. Tanmateix no era greu: la neu, tot i que era fresqueta, servia de bon amortiment. Acabat el dia, amb tot el material recollit, les quatre cumpres, la cara encesa per l'aire fresc de la vall, el cremallera puntualment ens tornà baixar cap a Ribes de Freser, el nostre lloc d'hostatge. En haver sopat, envaïrem de bell nou la sala d'esbarjo i començà una sessió d'assassinats. No, ningú no va caure mort: es va posar en marxa el joc: "Dràcula". Mentrestant, els virus de l'alta muntanya seguien afectant els alumnes: un altre de nosaltres es va posar malalt. Quin desastre!

El tercer dia, el dematí la mestra va haver de quedar amb les dues alumnes malaltes a l'hotel. La resta, sentint una mica de pena per elles, emprenguérem del camí protocol·lari cap el tren i directes a Núria. Previsió de bon temps. Fresquet, però amb un sol esplèndid que ens fa ver suar de valent durant els cursos. El dinar d'aquest dia va ser inoblidable, el sector en quarantena (el virus de panxa anava fent proves a veure quin aparell digestiu li agradava més) varen tenir un dinar de verdures amb CONI (Components Orgànics No Identificables). Per a la resta de saníssims alumnes, hi va haver un dinar molt bo: pasta i botifarres (1, 2 o 3), però ningú no sabia les

conseqüències que tendrien les botifarres l'endemà. Després del banquet, a pistes, tot succeí més o menys igual: vàrem seguir caient....però aquest pic ja a les blaves! És una manera de caure molt més glamurosa.

Quan tornàvem cap a l'hotel ja pensàvem en l'hora d'esbarjo posterior al sopar. Aquest vespre vàrem estar a punt de perdre un component per asfíxia provocada per unes rialles múltiples.

Al dia següent ens vam despertar amb tres baixes provocades per una gastroenteritis aguda. Els malats van fer una visita guiada al PAC. Ja ens coneixen. Una bona dosi de Fortasec i a migdia varen poder pujar a pistes per deixondir-se una mica. No esquiaren, però al manco no restaren tancats a l'hotel. Al darrer horabaixa varen ser baixades lliures, sempre acompanyats d'algú per evitar ensurts. A les darreres hores deixarem tot el material d'esquí i inundàrem les tendetes per comprar regals per als de ca nostra!

Educació Secundària **escola**

Posarem en marxa el pla d'actuació de rigor: dutxes, sopar, rialles, acaba't-ho tot, això no m'agrada i au per amunt! En haver sopat, com ja era tradició, vàrem continuar amb el el famós joc "Furor-furor, guerra de sexes". El varen guanyar les nines gràcies al jurat femení, tot s'ha de dir. I prop de les onze a dormir!

El darrer dia, una baixa de darrera hora es va afegir a la llista. A pistes, tinguérem la sort de gaudir d'un altre dia de sol. Jurariem que fins i tot tinguérem una mica de calor. El trac trac del tren posà el punt final. La darrera petjada sobre l'andana sempre et fa sentir una mica de pessigolles a l'estómac. I una xafogor estranya: un voler quedar, però també un voler arribar. Pura contradicció dins el cap!

Després de sopar, quatre rialles, sessions fotogràfiques, a fer maleta i a jeure. L'endemà tocà aixecar-mos prest i baixà a berenar per darrera vegada aquest any. Llavors provocàrem l'habitual "over-booking a l'ascensor per baixar les maletes. Era tan petit que ni de dos en dos, i tota la tropa que érem no tinguérem altre remei que posar-hi paciència. Ningú no volia tornar (o almenys això era el que deien, perquè hi havia unes caretes...). Però irremeiablement el viatge s'havia acabat, un viatge que no oblidarem mai i del qual en tindrem molts bons records. Malgrat les baixes (pobrets!), les caigudes, els renous dels vespre i el cansament...Gràcies als mestres-infermers (Eulàlia, Vero i Xisco) que han vetllat per a nosaltres durant tot aquests temps.

I així va ser el viatge contat pels tres veterans del grup, fins l'any que ve!

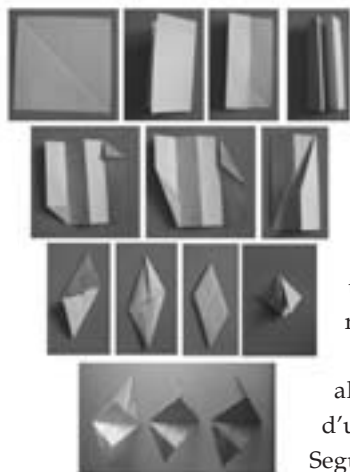
Sebastià Roig Coll. 4t ESO
Margalida Roig Julià. 3r ESO
Marta Barceló Oliver. 3r ESO

Ens divertim

aprenent matemàtiques

Aquest any, els alumnes de 1er ESO hem començat una nova assignatura, Taller de matemàtiques, desconeguda per a nosaltres fins ara. Aquesta assignatura consisteix en l'aplicació de les matemàtiques i la lògica a les manualitats, és a dir, aprenem matemàtiques divertint-nos.

En el primer trimestre estudiarem els diferents tipus d'àbacs, investigarem per Internet la seva utilitat, la seva història, etc. i en realitzarem un amb diferents materials.

Llavors vàrem haver de fer d'arquitectes: en una altra de les activitats havíem de pensar un disseny d'una taula que havia d'aguantar el màxim pes possible. Seguïrem les indicacions de la professora i començarem

$$2 + 2 = 4$$

japonès) que consisteix en doblegar el paper per fer figures. L'origami modular es basa en la construcció de mòduls o unitats (casi sempre iguals) que poden unir-se en cossos geomètrics. Nosaltres hem fet feina amb un mòdul molt conegut que rep el nom de sono-bé amb el qual hem construït els següents poliedres: un cub, octaedre i un icosaèdre.

El primer que vàrem fer va ser construir molts de mòduls de diferents colors. Després, els vàrem unir i vàrem obtenir els poliedres. Cada un va fer els seus poliedres, però després tots junts vàrem fer els poliedres ens dimensions més grans.

Actualment aprenem àlgebra fent jocs. Però ja us seguirem contant!

fent el dibuix a escala del que seria el nostre projecte i després passarem a l'acció: la vàrem construir a partir d'un material com la cartolina. I va funcionar! També férem feina amb tan-grams interactius i en construïrem un. El tan-gram és un joc xinès molt antic, consistent a formar siluetes de figures amb la totalitat d'una sèrie de peces donades. Les figures formades han d'usar totes les peces sense encavalcar-les ni sobreposar-les.

Aquest trimestre l'hem dedicat a la papiroflèxia o origami que és una tècnica (art

*Catalina Salvà Mas
Luna Marisol Strunk
1er d'ESO B*

Un home, un arbre

Una persona neix a partir de res, es va formant, desenvolupant i va adquirint coneixements que posteriorment li serviràn per moure's dins un ambient o una societat que ell no ha triat. Els arbres actuen d'una manera molt semblant a la vida d'una persona, ja que ells també han de créixer, fer front a unes adversitats i arribar a una meta en comú. Aquesta meta és ser un home o arbre adult ben fet. Però explic tot això perquè m'agradaria donar a conèixer un cas en especial. La situació d'en Tomeu Crespi que es un xicot que als 12 anys es va començar a adonar que la vida és més dura del que es pensava i que, per circumstàncies que veurem més endavant, va decidir plantar un arbre a un racó del seu jardí. Entre l'arbre i ell es va formant un vincle sentimental mol fort, unes certes similituds fan que es formin uns punts de connexió entre ells. El nin es va adonant poc a poc de les adversitats i avantatges de la vida. L'objectiu que ha de complir en Tomeu i el seu arbre és, com he dit abans, arribar a ser un adult ben format.

Una assolellada tarda d'estiu en Tomeu Crespi sortí de classe i es va adonar que el seu padrí no l'esperava, cosa que habitualment feia i que li va estranyar. Ràpidament va agafar el seu mòbil de la butxaca d'aquells calçons texans i va cridar al seu padrí, com que aquest no li agafà el mòbil va cridar el seu pare. En acabar de marcar el número, li va contestar amb el to de veu greu i tremolant, son pare li digué que esperés allà, que

després aniria a cercar-lo. El nin, tan nerviós com estava, ni tan sol es va molestar a demanar-li per què no hi havia anat el seu padrí, cosa que el preocupava.

Més tard va aparèixer el pare amb el seu vell cotxe i quan el xicot va pujar li va demanar què havia passat al padrí. El pare li va contestar amb un to de veu fluix que el seu padrí, el senyor que possiblement més admirava, havia patit un atac al cor. En aquell moment en el petit i delicat cor del xicot es van ajuntar tots els sentiments més trits i dolorosos, i com una petita gota de cristall, una llàgrima va descendir per la seva galta, donant pas a un munt de llàgrimes.

El dia següent va ser el funeral del padrí, però els consols no varen ser suficients per aturar el dolor tan immens que ell sentia. En acabar la cerimònia, la seva mare li va dir amb aquestes paraules:

-Tomeu, el padrí ja no és en aquest món, però pots estar segur que sempre estarà aquí -digué senyalant-li el cor.

Uns dies després, la mare va decidir comprar un petit ametller perquè en Tomeu el plantés i se n'oblidés més aviat. En Tomeu el va plantar a un racó del jardí, on hi arribaven els primers raigs de la llum matinal i al devora d'un banc on solien seure ell i el seu padrí. En Tomeu encara estava afectat, però a poc a poc aquest sentiments de tristesa s'esvaïen gràcies a aquell petit ametller que no feia més de dos palms d'alçada. Aquell arbre era l'únic, segons ell, que el comprenia i ell, per agrair-li la seva comprensió, el

cuidava molt bé, pràcticament abocava tot el seu temps a mantenir-lo, regar-lo...

Dia a dia l'ametller, malgrat els esforços i el temps que li dedicava, creixia poc a poc i lentament. Un dia el pare va dir-li que ja era l'hora de guiar a l'arbre. Al principi en Tomeu no ho va entendre, però ràpidament ho va saber interpretar. Així doncs, en Tomeu i son pare varen agafar un pal d'un altre arbre i el van clavar en terra devora l'arbre perquè aquest el guiés i es formés dret i recte. En aquell moment els ulls del xicot es varen obrir com a plats perquè havia descobert que a un arbre se l'ha de guiar i precisament el guia un tros d'arbre adult, el mateix procediment que a una persona se li aplica. D'ençà d'aquell succés en endavant, i altres successos no tan significatius, el nin creixia més identificat amb aquell arbre que també creixia poc a poc.

Dia rere dia i any rere any, l'arbre i el xicot creixien poc a poc i lliurant un enfrontament contra les adversitats de la vida, les quals també, per altra banda, són les que anaven formant inconscientment el futur del nen i de l'arbre. El temps passava i els dos amics s'anaven formant fins al punt que als 18 anys el nin, que ja no era tan nin, es va adonar una tarda mirant fixament aquell esvelt ametller com les abelles se n'aprofitaven del pol·len que amb tant d'esforç l'arbre havia fet. Però pensant en això, també va descobrir com l'arbre pareixia que incitava les abelles, amb aquelles flors de tons rosats, per treure uns beneficis perquè l'insecte aconseguia pol·len per fer mel i l'abella pol·linitzava les flors. Llavors en Tomeu va comprendre que l'arbre tenia una feina a fer i ell també n'havia d'aconseguir una per obtenir beneficis.

Després de molts d'intents fallits, en

Tomeu va aconseguir una feina que durant molt de temps li seria útil. Als 23 anys tenia una vida feta, vivia amb la seva parella en un pis, tenia un treball, tenia amics... Però totes aquestes coses l'allunyaven del seu estimat arbre, que amb prou feines el podia anar a visitar un o dos pics per setmana, ja que era a casa dels pares. A la primavera, l'arbre va engendrar un descendent, que mesurava tan sols uns centímetres d'alçada. Al poc temps, un cop més el destí va afavorir en Tomeu, donant-li aquesta vegada, un fill que va ser batiat amb el nom de Toni i que seria aquest el seu successor i la seva principal prioritat d'ençà en endavant. També es va casar amb la seva parella, la Maria.

Anys més tard, tan fàcilment com vénen les alegries vénen també les desgràcies, i dic això per la inesperada mort del pare a causa d'un atac al cor, que va deixar un profund buit als cors de tota la família. El fill d'en Tomeu va créixer i li varen anar mostrant les mateixes coses que ell havia après. Un dia, en Tomeu va anar a casa de la mare i va anar a veure aquell arbre que durant molt de temps havia estat el seu confident. Assegut en un banc, al costat de l'ametller, estava pensant en la vida i la seva delicadesa mentre que contemplava l'arbre tan alt i esvelt com era, en tot el que en Tomeu havia fet per a ell i també dels ensenyaments que involuntàriament havia rebut d'aquell arbre. Observant la majestuositat d'aquell ametller, que temps enrere li arribava només als genolls, va treure una conclusió i va adonar-se que no havia crescut tan sols l'arbre sinó que també havia crescut ell. En descobrir això va fer un sospir i digué en veu baixa a aquell arbre, immòbil en era,

aquestes paraules:

-Ja està amic, ho hem aconseguit...hem crescut i som adults.

El curs de la vida seguia sense excepció per a ningú però, com totes les persones, en Tomeu, cap de família, seguia lluitant contra les adversitats que el destí li imposava. L'arbre, de manera més imperceptible, seguia els mateixos passos. En Tomeu cuidava, alimentava i protegia la seva família i poc a poc veia com en Toni i na Maria creixien lentament, aquella situació l'omplia de nostàlgia, ja que li recordava com creixien l'arbre i ell temps enrere.

Passat el temps, concretament quant en Tomeu tenia 47 anys, la mare va sofrir una aturada cardíaca i va morir. Tota la família va assistir al funeral i en acabar en Tomeu es va apropar a l'altar i digué en un to de veu fluix tot recordant les paraules que li va dir la mare quan es va morir el seu padrí:

- En aquest moment sé que la meua mare no hi és, aquí, però sempre la portaré amb mi al meu cor.

En acabar la cerimònia en Tomeu se'n va anar a compartir els seus sentiments amb el seu fidel confident, el seu arbre. En Tomeu i la seva família s'en varen anar a viure a la casa on havia passat tota la seva infantesa. En Tomeu i en Toni, cuidaven els dos arbres talment com ho feia el seu pare.

L'arbre va arribar al punt final de la vida ja que li va entrar un fong molt perillós. En Tomeu, en la seva vellesa, ja estava bastant consumit pels anys però aquella notícia el va entristir molt. Tenia els ànims pel terra i no es podia fer a la idea que el seu vell amic quedés derrotat per un simple fong després d'haver resistit tempestats de problemes. A poc a poc,

anava perdent el fullatge que temps enrere havia estat tan voluminós i s'anava quedant en un esquelet de fusta obscur i arrugat. En Tomeu també envellia, les arrugues predominaven en la seva cara, i solia tenir una expressió de tristesa i melangia.

Un dia varen decidir que el millor seria tallar l'arbre, però en Tomeu s'hi negava rotundament. Tot i així varen decidir que es tallaria, per evitar que quan caigués no fes cap destrossa. En Tomeu l'únic que podia fer era fer el mateix que el seu amic: esperar que la flama de la vida s'apagués. Un mati s'aixecà i el primer pensament que li va sorgir va ser que aquell dia vendrien a tallar l'arbre. Ràpidament es va vestir i va esperar allà assegut, devora de l'arbre rememorant altres temps més feliços, fins que va arribar l'hora. En Tomeu, va pujar a la seva habitació, sense dificultats va apropar un balancí a la finestra i es va asseure per contemplar el depriment final de la vida del seu amic.

En sentir el soroll de les serres tallant l'arbre, en Tomeu va sentir com si el seu cor estigués a punt de fer-se miques. Quan l'arbre va caure derrotat al terra, en Tomeu Crespi va alliberar la seva darrera llàgrima que va descendir per aquella pell rugosa fins que es va trencar al terra. En aquell moment la vida s'havia acabat per a ells i les dues ànimes inseparables jeien mortes en el mateix món on havien nascut i on havien viscut. Però tots dos havien complert la seva funció: ser adults ben formats i continuar amb el curs de la vida.

Luis Tapia Jiménez
Segon B ESO

Audició i Escola

La interacció amb el món exterior o amb l'ambient és mitjançant els sentits. Saber que els sentits estan en condicions ens permetrà el desenvolupament del llenguatge verbal, el pensament i l'aprenentatge de la lecto-escritura.

El passat trimestre vàrem parlar de la importàcia d'una correcta visió per a l'aprenentatge escolar; en aquest parlarrem de la relació entre escoltar, parlar i aprendre.

Segons indica la FIAPAS (2003) *Gran quantitat de la informació que rebem ens arriba gràcies al sentit de l'audició. L'oïda té un paper determinant en les relacions interpersonals i en l'accés a l'educació i a la cultura. Per tant, la pèrdua d'audició suposa una greu dificultat per a qui la pateix.*

En l'àmbit escolar, la majoria de les activitats relacionades amb l'aprenentatge requereixen de la capacitat d'escoltar adequadament. Segons Antonio Manuel Herenas Romero, (2008) *La pèrdua auditiva té conseqüències en l'adquisi-*

ció del llenguatge oral i en el desenvolupament integral del subjecte. Aquesta problemàtica afecta el desenvolupament cognoscitiu, socio-afectiu i del llenguatge del nin.

Els nins amb pèrdues auditives de grau sever o profund presenten greus dificultats de comunicació i, moltes vegades, com a conseqüència, les habilitats cognitives també es veuen afectades. Els nins amb pèrdues lleus presenten

unes dificultats que no són clares i freqüentment es poden confondre amb problemes d'atenció o conducta.

Cal diferenciar els dos tipus de sordesa possibles:

- La sordesa de percepció, irreversible, en què està afectada l'oïda interna i/o el nervi auditiu.
- La sordesa de transmissió, en què sovint està afectada la caixa timpànica a causa de la mucositat acumulada (otitis seromucosa). La pèrdua d'audició sol ser reversible, requereix tractament mèdic i/o quirúrgic (adenoidectomia, drenatge transtimpànic) i de vegades treball logopèdic.

En aquest article tractarem breument aquest darrer tipus, ja que afecta sobretot a la població infantil en edat escolar.

Els problemes d'oïda són força freqüents entre els infants; en el clima mediterrani els refredats són habituals i els conductes auditius s'obstrueixen amb massa facilitat. Si, a més a més, hi afegim que aquesta obstrucció no pro-

dueix dolor ni febre ni supuració, el diagnòstic es complica. En estudis realitzats a la població infantil es parla d'un 15% de nins amb otitis serosa i s'evidencia la influència de la hipoacusia en el rendiment escolar, així com la dificultat de detectar aquests casos.

Per facilitar aquesta detecció hi ha una sèrie d'indicadors que fan referència sobretot al comportament auditiu, encara que és aconsellable una visita al metge especialista en ORL.

Indicadors en l'actitud i el comportament de l'infant

- Sembla distret, poc interessat en la conversa, no respon a preguntes.
- Mostra poc interès per escoltar històries o la televisió, eleva molt el volum o s'hi acosta excessivament.
- De vegades parla amb veu alta.
- Hi ha nins que es mostren introvertits; d'altres inquietos.
- A classe no atenen les explicacions o bé distorsionen l'atenció dels altres.

Indicadors en l'audició de l'infant

- Demanen que se'ls repeteixin el que els diuen i diuen "què" tot sovint.
- Sembla que miri els llavis de qui li parla.

- Quan menja sembla incapaç d'escoltar mentre mastega.
- Li és difícil entendre enunciats llargs, sobretot si no fan referència al present immediat.
- Com que la pèrdua auditiva no és estable ni absoluta, sembla que només escolta allò que li interessa.

Indicadors en la salut de l'infant

- Ha tengut alguna otitis, ocasional o de repetició.
- Es refreda sovint i té mucositat abundant.
- Respira per la boca, ronca de nit.
- Li costa menjar, està molt inquiet, o beu molta d'aigua o s'envia el menjar sense mastegar el que pot comportar trastorns digestius.

Cal recordar que aquest trastorn pot provocar una pèrdua auditiva molt inestable: la durada de la pèrdua pot ser llarga (mesos), curta (setmanes) o

ser intermitent, fet que desorienta el nin i el qui l'envolta. De vegades la permanència és tan llarga que s'ha de parlar d'una otitis crònica.

Aquesta pèrdua més o menys greu o de més o menys durada pot repercutir en el desenvolupament del llenguatge i més endavant en l'aprenentatge de la llengua escrita i per tant dels aprenentatges escolars en general. D'aquí la importància d'una detecció primària per tal de dur a terme el tractament convenient, tant sigui mèdic com a nivell de logopèdia.

BIBLIOGRAFIA:

Manual d'otorrino-laringologia. *Pere Abello- Miquel Quer.*
Audiologia pràctica. *Gonzalo Sebastián.*
Manual de logopèdia. *J. Peña Casanova.*
Trastornos del habla. *Jorge Perelló.*
<http://www.saludymedicinas.com.mx/articulos>

Caminar

Cantar

Ballar

El primer que vaig pensar quan em digueren que escrigués sobre les meves afeccions va ser parlar de la muntanya. I és que no puc viure sense gaudir periòdicament d'una bona excursió. Puc passar hores caminant amunt i avall, millor si el camí no està definit, i són molts els racons de la Serra de Tramuntana que hauré trepitjat un munt de cops.

En arribar la tardor, almenys un cop per quinzena, he de menester treure a passejar les botes, motxilla a l'esquena ben atapeïda d'entrepans, fruita i aigua per fer el camí, roba còmoda i adequada per a la muntanya sempre canviant - sort que les prediccions del temps són

cada vegada més fiables -, de bon matí al lloc de trobada amb els companys que compartim dèria, per començar la marxa d'hora i fruit de la natura. Però pensant-ho fredament, la dèria més present a la meua vida, allò que no he deixat de fer mai, és cantar.

De petita ja cantava tot el dia, a l'escola no deixava escapar cap concurs, fos del que fos: nades o festivals d'estiu, jo era la primera en apuntar-me. En deixar l'escola, el primer que vaig fer va ser ingressar a la coral l'Auba de Sant Francesc de Paula, on vaig cantar uns anys la Sibil·la, ara tan reconeguda, però que en aquell moment no m'ho semblava.

Amb el temps, la meua afecció va prendre camí cap a la música popular tradicional, uns anys amb el grup *Aliorna*, i d'altres amb el grup *Calitja*, grups amb els quals vaig tenir el plaer de contribuir en el ressorgiment de la música i ball popular com a forma d'expressió natural i espontània, que a gran part de Mallorca s'estava perdent.

Pens que el fet de cantar, per a mi, és una cosa natural, quasi com xerrar. És curiós que pugui fer quasi bé tot cantant; la música és un dels plaers que m'omple totalment. A més, tenc la sort i de compartir aquesta afecció amb el meu home. De fet ens coneguèrem cantant, i encara ara no ens hem cansat!

Després d'una etapa de criaça dels fills, tornàrem reprendre el vol amb el *Cor d'Esporles*, on vàrem trobar un ambient musical i lúdic fantàstic, amb Kake Portas - antic company d'*Aliorna* i *Calitja* - com a director d'un cor doblement gratificant, que esper no haver de deixar mai.

L'activitat coral ens permet cantar a distints indrets, tant a trobades de la Federació de Corals, com a concerts organitzats per institucions culturals, així com en els diferents intercanvis amb corals de les Illes, de la resta de l'Estat i fins i tot amb corals de l'estranger.

Un dels intercanvis que més bon records ens du és el que férem amb la coral *Terra Mea*, de l'illa de Sardenya. Són tan diferents a nosaltres –canten tan sols homes a quatre veus, encarats fent cercle– encara que tan semblants a la Mallorca ancestral, on tan sols podien cantar i/o representar dins les esglésies els homes. Va ser un descobriment.

En el darrer intercanvi que férem el passat mes d'octubre, amb la coral *Betiko Ametsa* d'Irún, ens sorprengué la vitalitat dels seus membres, la majoria jubilats, i alguns fundadors de la coral l'any 1957. Encara que fes un dia de pluja insistent, ens mostraren Ondarribia i la seva gent, i acabàrem el migdia al passeig del poble cantant cançons populars basques baix els paraigües, amb tota la gent que no perd el costum de sortir cada diumenge a cantar al carrer, sense importar el temps ni l'edat.

El setembre d'enguany tenim previst un intercanvi amb una coral de Ferreries (Menorca), on no serà la primera vegada que hi anam, i estam en contactes amb una coral de Berlín per més endavant, llocs on ben segur ens ho passarem bé. Jo us animaria a cantar en alguna coral, prendre coratge per poc que vegeu que no desafinau massa – no cal tenir una gran veu per fruit de la música coral - i oferir-vos a la que tingueu més avinent, que segur uss rebran amb els braços ben oberts, doncs sempre solen anar curts de cantaires.

Per acabar, sols em queda parlar-vos del ball de bot, afecció amb la qual em vaig engrescar fa uns anys, després de provar diferents tipus d'esports i no trobar motivació suficient per mantenir una constància.

El ball de bot té força i capacitat per entusiasmar-me i resulta gratificant fer exercici i al mateix temps sentir la música en viu, vibrar amb el ritme i les tonades de la música tradicional. Tant me fa una jota, com un bolero, una mateixa, o un fandango... tot, tot m'agrada!

M'agrada caminar tot cantant una jota, cantar un fandango a quatre veus amb la coral, i ballar un bolero a plaça.

Antònia Maria Mestre Salom.
Professora de PQPI de Perruqueria.

Llegir?

Obligatòriament?

En el fons del fons del fons, no sé si s'ensenyava a llegir. És com escriure: s'ensenyava a escriure? Es pot ensenyar a escriure? Se'n pot aprendre. Però, ensenyar-se'n? Seriosament? No ho crec.

Es pot fer que una persona tingui uns gustos concrets?

Es pot acompanyar, es pot agafar del braç algú que et tingui confiança i dir-li: mira, veus aquesta pintura? Doncs fixa't en aquest detall. Mira-t'ho d'aquest cantó, interpreta aquest símbol, no et perdis aquest quadre. Això pot fer-se. Es pot encoratjar, aconsellar, però aconseguir que a algú li agradi un determinat pintor, músic o escriptor és com pretendre que podem arribar a les entranyes d'una persona i manipular els cables.

Som com som.

Ara bé, qualsevol principiant necessita un ensenyament. Algú l'ha d'acompanyar i li ha de dir: mira, tenim això. Es tracta només de donar-li a conèixer, de fer-li constatar que hi ha un gran plaer que se'n diu lectura. Que pot prescindir-se'n? Si no s'hi ha entrat, segur. Que d'entrada no és fàcil? I tant que d'entrada no és fàcil, perquè la literatura està feta de paraules, o sigui de rao-

naments, i hi ha mecanismes molt més immediats que la raó – la música, la pintura, el cine són més fàcilment accessibles –, que competeixen per un mateix espai de temps. Per això em sembla que un professor de literatura està obligat a obligar l'alumne a llegir bons textos. No li pot ensenyar a llegir en el sentit profund però pot iniciar-lo en la lectura.

Perquè llegir no vol intermediaris, llegir profundament és comunicació directa entre dues persones màxim – l'escriptor amb el lector, el lector amb si mateix.

Després, també és part essencial d'aquest llegir profundament llegir el que ens doni la gana i només el que ens doni la gana.

Alumne: per llegir bé, no pot llegir-se per obligació. Tots els grans llibres han jugat a saltar-se les normes – fins i tot aquesta –, i els lectors també han de fer-ho i per tant, alumne, has de llegir només els llibres que et vinguin bé o et recomanin persones en qui confiïs, i encara si el llibre t'agrada, i res d'obligacions.

(No confonguis l'obligació amb l'esforç: ens esforcem més en allò que no és obligatori.)

Deixa't d'històries, agafa Gogol, llegeix-te *El nas*, *El diari d'un boig* o *L'abric*, que són contes, i si t'han agradat no et perdis *Les ànimes mortes*, que és una novel·la per morir-s'hi de riure.

Seguretat i educació

Apropar els serveis públics de seguretat a la comunitat escolar i millorar el coneixement de pares i professors sobre els diferents problemes que poden afectar els més joves són alguns dels objectius bàsics del *Pla Director per a la Convivència i Millora de la Seguretat Escolar*, posat en marxa pel Ministeri de l'Interior, en cooperació amb el d'Educació i d'altres organismes.

La significació d'aquest pla dintre del context de l'escola és primordial. Entén que l'escola és un espai ideal en el qual nins i joves poden desenvolupar la seva personalitat sota un ambient segur. A partir d'aquí, ofereix una alternativa de col·laboració i coordinació amb la comunitat educativa per millorar tots aquells aspectes de la convivència que siguin necessaris per garantir aquest context favorable, sempre sota la demanda voluntària del centre i adaptant-se a cada realitat concreta.

L'assessoria tècnica és una altra de les eines que es posen a disposició de les escoles a través d'aquest pla. S'organit-

zen xerrades per informar i prevenir aquelles conductes, situacions, etc. que d'alguna manera poden alterar la convivència escolar o la seguretat dels nins i joves.

Aprofitant aquesta possibilitat, l'associació de pares del col·legi Sant Alfons, juntament amb la resta d'APIMAS de les escoles de Felanitx, va organitzar una xerrada el passat dia 30 de març per tractar dos dels temes que més preocupen als pares: les drogues i l'alcohol per una banda i els riscos d'Internet per l'altra. L'assistència va esser multitudinària: més d'un centenar de persones omplí el saló d'actes del col·legi Sant Alfons.

L'Oficial de la Guàrdia Civil encarregat del *Pla de Convivència Escolar a les Illes Balears* va abordar el tema de les **drogues i l'alcohol**, posant especial èmfasi en la necessitat de fomentar les bones relacions amb l'adolescent i els hàbits saludables, suggerint

l'establiment vies de comunicació contínues i oferint pautes per a l'observació i detecció de consum de substàncies drogo dependents.

El sergent en cap de l'equip EMUME (*Equipo de Mujeres y Menores*) de la Guàrdia Civil, unitat de la Policia Judicial, fou qui parlà del tema d'Internet. Plantejà aquells factors de prevenció

que cal tenir en compte quan un menor té accés a **Internet** per tal d'evitar que la navegació esdevengui un risc i atempti contra la seva privacitat (per exemple, a través de les xarxes socials), la seva dignitat i els pugui convertir fàcilment en víctimes d'assetjament, entre d'altres conductes delictives. Oferí també pautes per a la detecció d'irregularitats a partir de les conductes que poden presentar els fills i determinà quines haurien d'esser les actuacions posteriors que s'han de seguir per restablir la situació.

A part d'aquests dos representants, assistiren també a la reunió els dos Polícies Tutors de Felanitx, el de la Policia Local i el de la Guàrdia Civil, que tal i com estableix el Pla Director de Convivència, treballen de manera coordinada i complementària pel que fa al tema de la seguretat de les escoles del municipi.

Jerònima Muñoz Pomar

Juan Rosselló Vaquer.

*Alumne del col·legi
Sant Alfons.*

Curs 1943-1944

*Mapa del terme municipal de Felanitx realitzat
en guix pel Pare Bartomeu
Bordoy Mestre l'any 1950.*

*Propietat dels Pares
Teatins*

*Escola de les monges de
la Caritat. La monja és
Sor Maria de Santa
Teresa*

Any 1926

Dia del Demund. Alumnes de les monges de la Caritat.

Any 1946

Grup de nins, possiblement el dia de la primera comunió.

El segon nin assegut per l'esquerra és Nadal Batlle, que fou rector de la U.I.B.

Any 1947

"Instruccions per a l'ensenyança de minyons", de Baldori Rexach, està considerada una obra mestra en el camp de la pedagogia i l'educació del segle XIX. La primera edició fou publicada a Girona l'any 1749.

Aquesta edició de l'any 1923 a cura de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana és propietat d'Antoni Vicens Massot

